

Κατερίνα Σταθοπούλου

Η Μελλοθάνατη
Κλειτορίδα

Αθήνα 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Κατερίνα Σταθοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Κατάγεται από την Αργολίδα, όπου μεγάλωσε, και την Κύπρο. Είναι ηθοποιός και νομικός. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής «Μοντέρνοι Καιροί» και της Νομικής Σχολής Δημοκρατείου Πανεπιστημίου Θράκης. Φοιτά στο τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει συνεργαστεί με το Ίδρυμα Κακογιάννη «*Η Αρρώστια της Νιότης*» σκην. Κοραή Δαμάτη, το Θέατρο Βαφείο «*Οι Στρουθοκάμηλοι*», το Τρένο στο Ρουφ, το Θέατρο Παραμυθίας, το ΔΗΠΕΘΕ Κομοτηνής, Topolongrant Festival κ.α. Έχει παρακολουθήσει σεμινάριο συγγραφής μυθιστορήματος στο Κέντρο Ελληνικών Σπουδών Πανεπιστημίου Harvard, με τον Στρατή Χαβιαρά, το 3^ο εργαστήριο Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (ΕΝΘΕΣΥ) στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης και το 5^ο Εργαστήριο Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής με τον Θανάση Τριαρίδη.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6944318116

Email: catstath@gmail.com

***

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020), με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Η Μελλοθάνατη Κλειτορίδα* της Κατερίνας Σταθοπούλου διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0]

για ανάγνωση και αναπαραγωγή, για μη εμπορική χρήση, υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται προηγούμενη επικοινωνία και συναίνεση της συγγραφέως.

Πρόσωπα

- Ηρώες του μυθιστορήματος:* Ζωή (25 – 30 ετών)
 Νεαρός (20 – 25 ετών)
 Άντρας (30 – 40 ετών)
 Εργοδότης (45 – 55 ετών)
 Ιατρός (40 – 50 ετών)
 Εξολομολόγος/Ιερωμένος/Μάγος (45 – 55 ετών)
 Κτιριοφύλακας (40 – 50 ετών)

Συγγραφέας (*δεν εμφανίζεται – τους δίνει εντολές «τηλεπαθητικά»*)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Μέσα σ' ένα βιβλίο ζουν έξι άντρες και η Ζωή. Ο συγγραφέας – γεννήτορας τους άφησε ελεύθερους να δημιουργήσουν τα κεφάλαια και τη λύση της ιστορίας, η οποία δημοσιεύεται εβδομαδιαία στο διαδίκτυο. Κάθε τόσο λαμβάνουν ανταποκρίσεις για τις αντιδράσεις του κοινού. Το βιβλίο ξεκίνησε ως διδακτικό για την ομαλή συνύπαρξη και ισοτιμία στις σχέσεις των φύλων, την κοινωνική και σεξουαλική διαπαιδαγώγηση - συμμετέχοντας σ' επιχορηγούμενο πρόγραμμα. Όμως λόγω των σεξουαλικών προσδοκιών που έχουν αναπτυχθεί μεταξύ των χαρακτήρων, κινδυνεύει να υποβιβασθεί σε φτηνό εφηβικό ανάγνωσμα. Όλοι παρεκτρέπονται, οι εντάσεις είναι διάχυτες... Η ανησυχία κορυφώνεται, όταν το ιατρικό ανακοινωθέν αναφέρει, πως άπαντες αρχίζουν να μεταμορφώνονται σε κλειτορίδες! Συγχαλείται έκτακτο συμβούλιο. Για την καταπολέμηση της λαγνείας και των παθών τους, προκειμένου να γίνουν βιβλίο που θα ωφελήσει την κοινωνία, μόνη λύση είναι η κλειτοριδεκτομή της Ζωής. Μετά από ψυχολογικό πόλεμο και λαϊκό δικαστήριο, η Ζωή δέχεται να επωμιστεί το βάρος της αμαρτίας, να θυσιάσει για να επανέλθει η μικρο-κοινωνία σε τάξη και να παραδειγματιστούν οι αναγνώστες. Όλοι μαζί μοιρολογούν τη μελλοθάνατη κλειτορίδα.

ΣΚΗΝΗ 1

Στο κέντρο της σκηνής, έξι αρσενικά είναι δεμένα μεταξύ τους, σαν ένα σώμα με πολλά κεφάλια. Βγάζουν ήχους απόλαυσης σε «φιλές» νότες, ωσάν να βιώνουν πολλαπλούς γυναικείους οργανισμούς. Η Ζωή περιστρέφεται γύρω τους, τους αγγίζει τότε έντονα, τότε αργά και βασανιστικά. Εκείνοι αντιδρούν τραγουδώντας τον παιάνα της Θεάς.

Δέσμιος Δέσμιος

Δεσμώτης σου είμαι

Λύσε με Λύσε με

Εσύ με Λυτρώνεις

Φλόγα και Καυτή Δροσιά

Πάλλεται Πάλλεται Πάλλεται

Πυρακτώνει

Ματώνει Ανθίζει Μουσκεύει και

Φουσκώνει

Μαινόμενο Κτήνος

Τρεμάμενο Άνθος

Άρρωστος Είμαι Εγώ

- Εκείνη φταίει;

Θιασώτης της Λαγνείας Σου

Μ' Αρπάζεις

Με Ρουφάς

Δεμένο με κρατάς

Θεά του Πυρός

Μήτηρα Αρχαία Παράφορη

Των Σπλάχνων Παραλήρημα

- Η Αντιλόπη θα κατασπαράξει το Λιοντάρι της;

Ω μα τις ρίζες των μαλλιών και τις σοκολατένιες ρώγες

Μα τις φλέβες και τις αγριεμένες κόγχες

Την πορφυρή τη Σάρκα τη βελούδινη

Το μυρωμένο Χνούδι

Από Θεό με κάνεις Σκλάβο

Ανίκανο Υποστηριχτή της Ζωικής μου Δύναμης

Σου χρωστώ τις ανατριχίλες μου

Μανδραγόρας στο πάτωμα

- Πρόσεξε τα καινούρια σου παπούτσια

Τα δάκτυλα δε σκούπισα

Να έχω τ' άρωμά σου

Προσκυνώ τον Άγιο Πόθο μου

Και άλλο δε σαλεύω

- Αμήν

Λύσε με

Το χρειάζεσαι

Λύσε με

Δεν αντέχω

- Εκείνη φταίει;

Λύσε με

Το αξίζεις

Αιώνια να πεθαίνω μέσα σου

Μπροστά στα μάτια του Ανθρώπου

Συνηγόρησες δίχως έλεος

Έσπειρες Δαίμονες

Μαρτύριο που αξίζει να υποστώ

Η Υποταγή Σου

Έγινα Εγώ ο Δαίμονας με φλόγες

Ασύστολα στη δίνη των αιώνων

ΣΚΗΝΗ 2

Η Ζωή επιλέγει έναν και τον λύνει.

ΝΕΑΡΟΣ: Σ' ευχαριστώ.

ΖΩΗ: Σε γνώρισα.

ΝΕΑΡΟΣ: Χαίρομαι.

ΖΩΗ: Εσύ είσαι αυτός.

ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ είμαι.

ΖΩΗ: Αυτός που θα έρθει.

ΝΕΑΡΟΣ: Κι εσύ είσαι αυτή.

ΖΩΗ: Που υπήρχα από πριν.

ΝΕΑΡΟΣ: Θα έρθω στις επόμενες σελίδες.

ΖΩΗ: Ναι, έχω διαβάσει το παρακάτω.

ΝΕΑΡΟΣ: Είσαι καλή παίκτρια.

ZΩΗ: Είμαι προγραμματισμένη να βλέπω λίγο πιο πέρα.

ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ δεν ξέρω ακόμα τις ικανότητές μου.

ZΩΗ: Θα τις βρεις. Μπορούμε να τις ανακαλύψουμε μαζί.

ΝΕΑΡΟΣ: Αλήθεια;

ZΩΗ: Θα το ήθελες;

ΝΕΑΡΟΣ: Πολύ

ZΩΗ: Δεν ξέρω όμως αν επιτρέπεται

ΝΕΑΡΟΣ: Θα ρωτήσουμε

ZΩΗ: Ναι, καλή ιδέα

ΝΕΑΡΟΣ: Σου αρέσει που θα ρωτήσουμε;

ZΩΗ: Ε; Ναι, μου αρέσει.

ΝΕΑΡΟΣ: Κι εμένα. Μου αρέσει πολύ.

ZΩΗ: Θα κάτσεις καιρό εδώ;

ΝΕΑΡΟΣ: Εσύ έχεις διαβάσει το παρακάτω, εγώ δεν ξέρω.

ZΩΗ: Οι περισσότερες σελίδες είναι άγραφες, μόνο μορφές ξεχωρίζουν.

ΝΕΑΡΟΣ: Πόσο καιρό είσαι μέσα;

ZΩΗ: Α, εξαρχής. Λίγες μέρες έχει που άρχισε.

ΝΕΑΡΟΣ: Είμαστε «πυλοτικά» δημιουργημένοι, σωστά;

ZΩΗ: Ναι, από την πορεία μας θα φανεί αν θα συνεχιστεί.

ΝΕΑΡΟΣ: Μάλιστα... Τι ωραία...

ZΩΗ: Ποια;

ΝΕΑΡΟΣ: Αυτά που σκέφτηκα.

ZΩΗ: Ξέρεις κάτι;

ΝΕΑΡΟΣ: Όχι, τι;

ΖΩΗ: Δε θα ξέρεις, άστο.

ΝΕΑΡΟΣ: Άμα μου πεις, θα μάθω.

ΖΩΗ: Σωστά.

ΝΕΑΡΟΣ: Πες μου.

ΖΩΗ: Κάτι...γίνεται.

ΝΕΑΡΟΣ: Ναι, αλλά τι είναι;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω να το περιγράψω.

ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ ζεσταίνομαι.

ΖΩΗ: Ναι, αλλά και κρυώνω.

ΝΕΑΡΟΣ: Κι εγώ το ίδιο!

ΖΩΗ: Θες να με κοιτάς;

ΝΕΑΡΟΣ: Πολύ! Αλλά ντρέπομαι κιόλας.

ΖΩΗ: Κάτι γαργαλιέται.

ΝΕΑΡΟΣ: Εμένα κουνιέται.

ΖΩΗ: Μικρές κινήσεις; Σα σπασμοί;

ΝΕΑΡΟΣ: Ναι, αυτό!

ΖΩΗ: Δε θέλω να σταματήσει!

ΝΕΑΡΟΣ: Τρελός είμαι;

ΖΩΗ: Τι μας συμβαίνει;

Ακούγεται σύντομος ήχος που παραπέμπει σε καταπραϊντικό νανούρισμα. Ο ίδιος αυτός ήχος επαναλαμβάνεται καθ'όλη τη διάρκεια του έργου, κάθε φορά πριν μιλήσει ο Συγγραφέας.

ΝΕΑΡΟΣ: *(κοκαλώνει και φαίνεται ότι τα λόγια του είναι κάποιου άλλου)* Μη φοβάστε, είναι φυσιολογικό. Κάποια άτομα, όταν συναντιούνται, έλκονται μεταξύ τους. Τα συμπτώματα είναι αύξηση της θερμοκρασίας του σώματος, ερεθισμός στη λεικάνη, αύξηση των καρδιακών παλμών -

ΖΩΗ: Και... Νιώθω άγχος! Η γλώσσα μου δένεται. Τα γόνατά μου είναι αδύναμα...θέλω να ξαπλώσω

(ήχος νανουρίσματος - κοκαλώνει και φαίνεται ότι λέει λόγια κάποιου άλλου)

Συνεχίστε έτσι. Είναι ωραίο ν' ανακαλύπτετε τον εαυτό σας. Μπορείτε να αποχωρήσετε και να τον εξερευνήσετε. Μη νιώθετε ενοχές.

(Η Ζωή και ο Νεαρός κοιτιούνται ανακουφισμένοι και αποχωρούν από τη σκηνή, προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο υπόλοιπος θίασος, για λίγη ώρα ακόμη, παραμένει δεμένος και κινείται αισθησιακά, χορογραφημένα και αντανιστικά)

ΣΚΗΝΗ 3

Σεισμός επί σκηνής και οι δεμένοι εναπομείναντες προσπαθούν να λυθούν εν μέσω πανικού

ΑΝΤΡΑΣ: Τι γίνεται;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σεισμός!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μεγάλος σεισμός!

ΙΑΤΡΟΣ: Τώρα βρήκε, πάνω στο καλύτερο!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Άσε με!

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ με τραβάς!

ΙΑΤΡΟΣ: Λυθείτε!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Όχι έτσι!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Από κει, από κει

ΙΑΤΡΟΣ: Και δε σταματάει!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αν δε λυθούμε, θα πεθάνουμε όλοι

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: *(κλαψουρίζοντας)* Θα πεθάνω δεμένος μαζί σας!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ *(γαργαλώντας τον Εργοδότη)*: Καυλιάρη μου εσύ!

ΑΝΤΡΑΣ: Η Ζωή που είναι;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ *(στον Κτιριοφύλακα)*: Μη μ' ακουμπάς!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ *(στον Άντρα)*: Με τον καινούριο, τον Νεαρό...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ *(στον Εργοδότη)*: Λύσου μόνος σου, χέστηκα

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Φωνάζτε τους να ρθουν εδώ, αυτοί γιατί να γλιτώσουν;

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωή!

ΙΑΤΡΟΣ: Σταμάτησε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εγώ λύθηκα...

Μπαίνουν τρέχοντας στη σκηνή, ξεχωριστά αλλά ταυτόχρονα, από αριστερά και δεξιά, η Ζωή και ο Νεαρός, αλαφιασμένοι

ΖΩΗ: Τι ήταν αυτό;

ΝΕΑΡΟΣ: Τι έγινε;

ΙΑΤΡΟΣ: Σταμάτησε

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Σεισμό το λένε

ΖΩΗ: Τραντάχτηκα πολύ

ΑΝΤΡΑΣ *(με ερωτική διάθεση)*: Ναι, ε;

ΙΑΤΡΟΣ: Γιατί είστε κόκκινοι;

ΝΕΑΡΟΣ: Από τον φόβο μας

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εμείς δεν κοκκινίσαμε

ΝΕΑΡΟΣ: Εσείς ήσασταν δεμένοι και ασφαλείς

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ (στον Κτιριοφύλακα): Άστον, δεν ξέρει τι είναι σεισμός

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Αυτή είναι πιο κόκκινη και ιδρωμένη!

ΖΩΗ: Τρόμαξα! Δεν ήξερα τι να κάνω.

ΝΕΑΡΟΣ: Τι είναι σεισμός;

ΑΝΤΡΑΣ: *(ήχος νανουρίσματος- κοκαλώνει και λέει λόγια του Συγγραφέα)*
Σεισμός είναι η αισθητή ανατάραξη της επιφάνειας ενός ουράνιου σώματος, λόγω απότομων μετακινήσεων μαζών, συνοδευόμενη από σεισμικά κύματα που μεταφέρουν την ενέργεια του σεισμού. Σε πλανήτες με στερεό φλοιό, όπως η Γη, οι σεισμοί προκαλούν ανατάραξη της επιφάνειας του φλοιού και ο σεισμός γίνεται έτσι αισθητός από τους ανθρώπους. Ο σεισμός γίνεται και σε άλλα ουράνια σώματα όπως η Σελήνη, ο Άρης και ο Ήλιος, σε κάποιο άλλο άστρο...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δεν κατάλαβα τίποτα

ΖΩΗ: Δηλαδή, μπορεί να συνέβη και σε κάποιο άλλο οίστρο;

ΝΕΑΡΟΣ: Άστρο;

ΙΑΤΡΟΣ: Χα! Η γλωσσίτσα σου, μικρή μου, αποκάλυψε αυτό που όλοι υποψιαστήκαμε!

ΖΩΗ: Τι πράγμα;

ΙΑΤΡΟΣ: Ως γιατρός και ως επιστήμων, μπορώ να διακρίνω ότι μόλις απελευθέρωσες στο σύμπαν, έναν ολόφρεσκο οργανισμό!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: *(αλαφιασμένος)* Πού ν' τος;!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: *(ξελιγωμένος)* Πετάει....

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(αποχαννωμένος)* Πλοπ....πλοπ....πλοπ...

Όλοι μαζί πλην της Ζωής, επιφωνήματα θριάμβου μα και πειράγματος συνάμα

ΑΝΤΡΑΣ: Τι της έκανες, ρε φίλε;

ΝΕΑΡΟΣ: Δεν έχω πιάσει τι λέμε

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Άξιος! Άξιος!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι άξιος, αυτός δεν ξέρει τι του κρέμεται

ΑΝΤΡΑΣ: Σκάστε!

ΙΑΤΡΟΣ: Γιατί κοιτάς κάτω; Ω, μικρή μου, μην ντρέπεσαι!

ΖΩΗ: Μα... με κοροιδεύετε

ΙΑΤΡΟΣ: Εμείς; Ουδόλως! Είμαστε εδώ για να διερευνήσουμε την ανθρώπινη υπόστασή μας, βιολογική τε και ηθική, για ν'αποτελέσουμε παράδειγμα προς μίμηση για τους νέους που μας παρακολουθούν! Εμπρός λοιπόν! Ας ενδώσουμε στο κάλεσμα της φύσης! Ας γιορτάσουμε το θαύμα της ζωής! Αχ, αυτό το κρυμμένο σου φωτόσπαθο, που καταπίνει στύσεις! Λούσε μας! Ζουμερό φως! Τολμηρά νιάτα! Φλογοβόλα κορμιά! Πυρακτωμένα χείλια παντού! Μυτερά στήθια έξω! Καυτά χύσια στους αιθέρες!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ω, πωπωπωπωπωωωππωωω

ΙΑΤΡΟΣ: Δεν το είπα, όχι, όχι, σιέφτηγα δυνατά, αλλά η εκσπερμάτωση είναι στο επόμενο κεφάλαιο. Οπότε, πολύ καλά πράξατε και πειραματιστήκατε, εσείς οι δύο.

ΝΕΑΡΟΣ: Δεν ήμασταν μαζί...

ΑΝΤΡΑΣ: Ε πες το ρε φίλε

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ωωω, μόνη της το έκανε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αυτό είναι ακόμα πιο ενδιαφέρον.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μόνη της εξερεύνησε τη σπηλιά των στεναγμών...

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πολύ εγωιστικό εκ μέρους σου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Νιώθεις ενοχές;

ΖΩΗ: Δεν ξέρω

ΑΝΤΡΑΣ: Θες να μοιραστείς μ' εμάς την εμπειρία σου;

ΙΑΤΡΟΣ: Ναι, ναι, στο γιατρό τα λένε όλα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Και στον Εξομολόγο, και στον Εξομολόγο!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ως Κτιριοφύλακας, πρέπει να ξέρω τα πάντα, για την ασφάλεια όλων μας!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Α, όλα κι όλα! Ο πρώτος που πρέπει να γνωρίζει τα πάντα για τους υπαλλήλους του, είναι ο Εργοδότης!

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωή, δείξε μας τι έκανες.

ΖΩΗ: Με φέρνετε σε δύσκολη θέση.

ΑΝΤΡΑΣ: Θες να σε βοηθήσω να το επαναλάβουμε μαζί;

ΝΕΑΡΟΣ: Και γιατί να τη βοηθήσεις εσύ;

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ σιασμός! Το αρχέτυπο του Άντρα εδωμέσα, είμαι εγώ. Εσύ είσαι ένα υβρίδιο, ένας Νεαρός, ένα αγόρι, ένα αγγούρι όρθιο, γι' αυτό, κάτσε και κοιτά, πώς γίνεται.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ (στη Ζωή): Βγάλτο από μέσα σου, παιδί μου. Μοίρασε τον δαίμονα, ν' αποδυναμωθεί. Περιγραφέ μας λεπτό προς λεπτό ν' αγγίζεις με αυτά τα δαχτυλάκια την τρυφερή – ΑΧ – κρυφή σου σάρκα, να διαγράψεις ταξίδια, γύρω γύρω

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: ΑΧ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Γύρω γύρω, και πιο γρήγορα, και πιο γρήγορα

ΑΝΤΡΑΣ: Πιο δυνατά

ΖΩΗ: Το κεφάλι μου γυρνάει...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πιο δυνατά για λίγο

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και πάλι τρυφερά

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Και ξαναδώσε ένταση, πρόσεχε, πρόσεχε, πρόσεχε! Μη γλιστρήσει μέσαα – ΑΧ

ΙΑΤΡΟΣ: Κύριοι χμχμ, ξεφεύγουμε!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αμαρτία, αμαρτία μεγάλη είναι ο εγωισμός! Νιώθεις ενοχές;

ΖΩΗ: Ε μα τι είναι επιτέλους Εξομολόγε μου, αυτές οι ενοχές;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Άμα σε ρωτήσει άλλη μια φορά, θα νιώσεις.

ΖΩΗ: Όλο λέξεις, λέξεις καινούριες! Ενοχές! Οργασμός!

ΝΕΑΡΟΣ: Σεισμός!

ΖΩΗ: Σεισμός!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πάει να ξεφύγει απ' το θέμα η μουσίτσα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δε θα ξεφύγει, το θέμα είναι ο σεισμός, που αυτή προκάλεσε.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αυτή εδώ το κανε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Βέβαια! Τράνταγμα στο τράνταγμα, επηρεάστηκαν και οι πλάκες της Γης!

ΙΑΤΡΟΣ: Τι κουταμάρες, δε στέκει επιστημονικά αυτό.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ *(κλείνοντας το μάτι στο γιατρό)*: Πώς δε στέκει, μιλάμε για την αρχή της μετάδοσης της ενέργειας!

ΙΑΤΡΟΣ: Αααα ναι, έτσι εξηγείται.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μια γυναίκα με την οργασμό της, και βουνά γκρεμίζει!

ΝΕΑΡΟΣ: Εσείς πού το ξέρετε, έχετε δει πολλές; Εδωμέσα δε δημιουργηθήκατε κι εσείς;

ΖΩΗ: Καλά σας λέει.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Εμείς προλάβαμε και μορφωθήκαμε, δεν είχαμε το μυαλό μας στα γκομενίλια!

ΑΝΤΡΑΣ: Άμα είναι να ξαναγίνει σεισμός, τότε μην το δοκιμάσεις πάλι αυτό. Εντάξει Ζωή μου; Τουλάχιστον όχι μόνη σου. Για το καλό όλων μας, φώναξέ με και θα σε βοηθήσω να μην κάνεις λάθος αυτή τη φορά. Χρειάζεσαι καθοδήγηση.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κι εγώ κάνω πολύ καλή καθοδήγηση!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Γιατί, εγώ δεν κάνω;

ΙΑΤΡΟΣ: Η καθοδήγηση πρέπει να είναι επιστημονική!

ΝΕΑΡΟΣ: Κι εγώ, κι εγώ, μαθαίνω!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τη ζαλίσσατε, αφήστε τη να διαλέξει μόνη της, την επόμενη φορά, σε ποιον θα το «εξομολογηθεί». Εξάλλου... μυαλωμένη κοπέλα φαίνεται. Δε θα διακινδύνευε να ξανακάνει το ίδιο λάθος, θέτοντας σε κίνδυνο όλο τον πλανήτη; Σωστά Ζωή;

ΑΝΤΡΑΣ: Φαντάζεσαι, η δική σου, ακυβέρνητη, μικρή δόνηση, να προκαλέσει αλυσιδωτά, ένα φοβερό σεισμό στην άλλη άκρη του κόσμου;

ΝΕΑΡΟΣ: Φοβερό!

ΙΑΤΡΟΣ: Να ξεσπάσουν τα ενεργά ηφαίστεια, να καλύψουν τροπικά δάση, απομεινάρια αρχαίων πολιτισμών...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Θα καταπίνουν πόλεις και χωριά, άνθρωποι καψαλισμένοι θα τρέχουν να ξεφύγουν...

ΝΕΑΡΟΣ: Φοβερό!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Σα να σκάει ένα παγοθραυστικό, χωρίς καπετάνιο, πάνω στην Ανταρκτική! Τι θ απογίνουν τόσοι πιγκουίνοι;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Εδώ αρχίζει το ζήτημα της ατομικής ευθύνης, Ζωή! Δε μπορείς να ξαναφερθείς έτσι απερίσκεπτα!

ΝΕΑΡΟΣ: Δεν είναι φοβερό; Είναι πολύ φοβερό!

ΣΚΗΝΗ 4

ΖΩΗ: Σταματήστεεεεεεεεε! (Σωριάζεται στο πάτωμα. Οι υπόλοιποι την περιτριγυρίζουν απειλητικά. Αρχίζουν να χαιδεύουν με κωμικό τρόπο τα γεννητικά τους όργανα. Ξαφνικά τινάζει όλα τα μέλη της σαν κατσαρίδα και ο υπόλοιπος θίασος τρομάζει και υποχωρεί. Η Ζωή σηκώνεται. Ήχος νανουρίσματος - Μιλά σα στρατιωτάκι, φαίνεται ότι αναπαράγει τα λόγια του Συγγραφέα) Ησυχία σε όλους παρακαλώ. Τα αρσενικά δεν πρέπει να παρεκτρέπονται και να υιοθετούν συμπεριφορά αγέλης προς άγρυν της θηλυκής.

ΑΝΤΡΑΣ: Εντάξει.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μας συγχωρείτε.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Συγγνώμη, συγγραφέα μας.

ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ δεν ήξερα.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Όποτε σε συμφέρει, δεν ξέρεις! *(προς τη Ζωή, ελαφριά υπόκλιση)* Δεν το ήθελα.

ΙΑΤΡΟΣ: Πώς μπορούμε να επανορθώσουμε;

ΖΩΗ: *(ήχος νανουρίσματος - λόγια Συγγραφέα)* Ας θυμηθούμε το γιατί δημιουργηθήκατε. Ποιος ξέρει να μας πει;

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ! Για να αποτελέσουμε το καλό παράδειγμα.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Στη νέα γενιά, στους εφήβους μας!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Είμαστε υπερήφανοι διαμορφωτές εφηβικών συνειδήσεων και μελλοντικών χρήσιμων ατόμων στην κοινωνία!

ΙΑΤΡΟΣ: Με αξίες! Με υγεία! Με πνευματικότητα!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Χωρίς συμπλέγματα!

ΝΕΑΡΟΣ: Χωρίς ταμπού!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Χωρίς ενοχές!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Με ελευθερία!

ΑΝΤΡΑΣ: Με ευγένεια! Με ήθος!

ΙΑΤΡΟΣ: Κάτω οι διακρίσεις!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Κάτω ο φόβος!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κάτω η βία!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ο πόνος!

ΝΕΑΡΟΣ: Το σφιζιμο!

ΑΝΤΡΑΣ: (τον χτυπάει στο σβέρο) Και η ευκοιλιότητα

ΖΩΗ: (ήχος νανουρίσματος - λόγια Συγγραφέα) Χαίρομαι, χαίρομαι...Υποδυθείτε λοιπόν, ο καθείς, το ρόλο του και ετοιμάστε σκιτσάκια, για τις επόμενες άγραφες σελίδες μας. Η άσκηση λέγεται «διδασκτικός επαγγελματικός προσανατολισμός». Μην ξεχνάτε πως το όλο εγχείρημά μας, επιδοτείται από το Υπουργείο Εξευγενισμού και Αστών Κουλτουράδων. Εμπλουτίστε τους ρόλους σας με αντίστοιχες αναφορές και κατάλληλες φανφάρες. Επαναλαμβάνω τους κανόνες: κάθε φορά που θα ξεφεύγετε απ' την τροχιά, θα σας διαπερνά κεραυνός. Και για κάθε σοφιολόγημα, ανθραγάθημα, καύχημα, φαφλατοσύνη πολιτικής ορθότητας τε και σταθερότητας, υπερφιαλία, μπουρδολογία, κολοστομ...ε... μεγαλοστομία θα λαμβάνετε 12 πόντους. Αβάντι! Είστε οι ήρωές τους! Με συγκινείτε!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχω ιδέα! Εγώ θα σκηνοθετήσω το πρώτο. Θα είναι ένα πολύ ψαγμένο σκετς, με τίτλο «το διπλό τέλος του αγγουριού».

ΙΑΤΡΟΣ: Τι λες μωρέ, τι σημαίνει αυτό;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχει διπλό νόημα, θα το πιάσεις στη συνέχεια. Λοιπόν, θα χρειαστώ έναν εργοδότη, να εδώ, παρών, έχουμε τον καλύτερο. Και μια γραμματέα, έλα Ζωή.

ΝΕΑΡΟΣ: Γραμματέας θέλω εγώ, ωραίο ακούγεται.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δε γίνεται εσύ.

ΝΕΑΡΟΣ: Γιατί δε γίνεται; Αφού θέλω! Ορίστε, δηλώνω υποψήφιος για τη θέση, έχω έτοιμο και το βιογραφικό μου για συνέντευξη.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχεις δει άντρα γραμματέα μωρέ;

ΙΑΤΡΟΣ: Γιατί όχι;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μα πού να τον έχουμε δει;

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα... η Ζωή θα κάνει καλύτερη γραμματέα νομίζω.

ΖΩΗ: Τι κάνει η γραμματέας;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Χρονοτριβείτε!

ΝΕΑΡΟΣ: Γιατί με απορρίπτετε χωρίς να με περάσετε από συνέντευξη;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δε σε θέλουμε ρε παιδί μου εσένα.

ΝΕΑΡΟΣ: Μα γιατί;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Θέλουμε γυναίκα για τη θέση!

ΝΕΑΡΟΣ: Αφού είπαμε δεν κάνουμε διακρίσεις των φύλων. (*douze points, twelve points*)

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μήπως ν' αρχίζαμε καμιά φορά;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν είναι διάκριση, είναι προτίμηση. Δε μπορεί να επιλέξει αυτός ποιον θέλει;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εντάξει, μια γυναίκα μπορεί να είναι πιο ήπια, πιο συνεργάσιμη.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μου καταστρέφετε το έργο μου!

ΙΑΤΡΟΣ: Αντικειμενικά μια γυναίκα είναι πιο χαμογελαστή...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μου τα πρήζετε!

ΙΑΤΡΟΣ: Γλυκομίλητη...

ΖΩΗ: Εσύ μας τα πρήζεις! (*κεραυνός διαπερνά και αυτήν και τον Κτιριοφύλακα, με τον αντίστοιχο ενοχλητικό ήχο*). Πώς κάνεις έτσι, μας αγχώνεις και δε θα μπορούμε ν' αποδώσουμε.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Χέστηκα, παραιτούμαι, ας αναλάβει όποιος θέλει.

ΖΩΗ: Ωραία, έμεινα άνεργη.

ΝΕΑΡΟΣ: Όχι, κάτσε, θα παίζουμε κάτι άλλο. Το βρήκα! Το λένε «πλάθω, πλάθω συνειδήσεις»

ΑΝΤΡΑΣ: Στων εννέα τις ειδήσεις! Την είπες πάλι τη μαπαρούφα σου.

ΝΕΑΡΟΣ: Σε αγνωώ. Λοιπόν, θα την κάνουμε... νηπιαγωγό!

ΙΑΤΡΟΣ: Νηπιαγωγός θέλω να είμαι εγώ!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εσύ νηπιαγωγός; Κοτζάμ άντρας, επιστήμονας κιόλας;

ΙΑΤΡΟΣ: Γιατί ποιο είναι το πρόβλημα; Εμένα μ αρέσουν τα παιδιά, πάντα ήθελα...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι πάντα μωρέ, πριν 2 βδομάδες δημιουργήθηκες.

ΙΑΤΡΟΣ: Το χω φανταστεί, θα μ'άρεσε.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ναι, στα παιδιά όμως δε θ'άρεσε.

ΙΑΤΡΟΣ: Γιατί;

ΖΩΗ: Γιατρέ, πώς να στο πούμε...Μην παρεξηγηθείς αλλά είσαι λίγο πιο...

ΙΑΤΡΟΣ: Πιο...;

ΑΝΤΡΑΣ: Ε, να, τα παιδιά θα σε φοβούνται μην τους κάνεις κανα εμβόλιο.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ύπουλα!

ΑΝΤΡΑΣ: Από συνήθεια!

ΝΕΑΡΟΣ: Φαίνεσαι λίγο.... απόμακρος...

ΖΩΗ: Λίγο αυστηρός...

ΝΕΑΡΟΣ: Λίγο ακατανόητος επιστήμων...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αυτό δεν είναι τώρα λίγο... ρατσιστικό να το πώ; Δεν ξέρω και καλά (*douze points, twelve points*)

ΙΑΤΡΟΣ: Εγώ; (*κλαίει*) Απόμακρος Εγώ; Αυστηρός Εγώ; Που η καρδιά μου είναι τρυφερή σα δροσοσταλίδα; (*σπαράζει*)

ΖΩΗ: Ωωωω μωρεεέ (*πάει να τον αγκαλιάσει*)

ΙΑΤΡΟΣ: (*σε πολύ ψιλή νότα*) Μη μ αγγίζετε!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πρέπει να βρούμε άλλη ιδέα.

ΑΝΤΡΑΣ: Σκέψου.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σκέψου εσύ, που φωνάζεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Πας καλά; Εσύ ανεβάζεις τον τόνο!

ΝΕΑΡΟΣ: Για ηρεμήστε!

ΑΝΤΡΑΣ: Άκου να σου πω

ΖΩΗ: Έι, έι, τι γίνεται; Πολύ ευερέθιστοι είστε όλοι ξαφνικά!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Έχει δίκιο, ησυχάστε όλοι.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σου ρθε καμιά έμπνευση;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μη με πιέζεις! *(υστερικά)*

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εντάξει, εντάξει, πάρε το χρόνο σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Δε μου ρχεται και μένα τίποτα.

ΝΕΑΡΟΣ: Καλύτερα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Νομίζω....

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σου ήρθε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος.

ΖΩΗ: Έλα πες μας.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Οκ λοιπόν. Όχι, αφήστε το, τίποτα.

ΖΩΗ: Μη μας κόβεις στο καλύτερο!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δε.. δε νιώθω άνετα.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ε-ξο-μο-λό-γος! Ε-ξο-μο-λό-γος! Ε-σέ-να θέ-λου-με!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εντάξει, εντάξει. Παλιόπαιδα, με συγκινήσατε. Θα το μοιραστώ μαζί σας. Θα λέγεται «Ανίερη Αποκάλυψη»!

ΖΩΗ: Και τι θέμα θα έχει;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θα κάνετε τους ζωγράφους κι εγώ θα σας ποζάρω.

(Ξεσπών σε χάχανα)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Προς τι ο γέλωτας, τέκνα μου;

ΑΝΤΡΑΣ: Ώπα ώπα, το λες σοβαρά;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δε θυμάμαι να ήμουν ποτέ σοβαρότερος.

ΙΑΤΡΟΣ: Τι εννοείς, γυμνός;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Όπως μου ζητήσετε. Το γυμνό μας σώμα δεν πρέπει ν' αποτελεί ταμπού. (*douze points, twelve points*)

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και γιατί να σε ζωγραφίσουμε ρε μεγάλε, εμάς μας ρώτησες;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Άμα είναι να προσφέρουμε στην τέχνη, να ζωγραφίσουμε το κοριτσάκι, όχι εσένα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Γιατί δεν έχω εγώ δικαίωμα να ποζάρω γυμνός; Δεν έχω δικαίωμα να επιδείξω το σώμα μου;

ΖΩΗ: Μα ένας που φέρει τη δική σου ιδιότητα, συγγνώμη κιόλας, δεν είναι το πλέον αναμενόμενο.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Το σώμα μου δεν είναι αμαρτωλό, είναι ο ναός της ψυχής μου. (*douze points, twelve points*)

ΑΝΤΡΑΣ: Πολύ νάρκισσος μιας βγήκες.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αυτό το σχόλιο με προσβάλλει και να το πάρεις πίσω. Ο νάρκισσισμός είναι γυναικείο χαρακτηριστικό.

ΖΩΗ: Συγγνώμη, ποιος το λέει αυτό;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Επειδή δεν είμαι τόσο νέος και τόσο ρωμαλέος; Πρέπει μόνο το τέλειο ν' απεικονίζεται;

ΝΕΑΡΟΣ: Έχει δίκιο, δικαιούνται ίσες ευκαιρίες και τα άτομα τα προβληματικά. Πού είναι οι πόντοι μου;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ποιον είπες προβληματικό;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Λοιπόν, ας πάμε σε ένα εντελώς διαφορετικό σενάριο, ν' αλλάξουμε κλίμα. Ας κάνουμε κάτι πιο τολμηρό. Θα παίξουμε «Ο ανώμαλος και η Διηγορίνα»

ΖΩΗ: Χειροτερεύει η κατάσταση.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Λοιπόν, Κτιριοφύλαξ, έλα δω. Εσύ θ' αναλάβεις τον ανώμαλο.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γιατί εγώ;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Χρειάζομαι έναν τύπο μπρουτάλ.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εντάξει τότε.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Και λίγο κοινωνικά αποκλεισμένο... και να 'ναι και λίγο άγαρμπος... και να μην έχει πείρα με γυναίκες...

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μου τα χαλάς τώρα.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ζωή, εσύ θα είσαι η Δικηγόρινα. Στέκεσαι εδώ και κρατάς κάτι σακούλες. Πιο κάτω, είναι βαριές, δε μπορείς να κουνηθείς. Στέκεσαι εδώ και περιμένεις το Νεαρό, που είναι Δικηγόρος και αφεντικό σου, να έρθει να σε πάρει. Τότε εμφανίζεται ένας άγνωστος στο δρόμο, και σου μιλάει. 3, 2, 1, action!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κοπελιά, να σε ρωτήσω, μήπως έχεις αναπτήρα;

ΖΩΗ: Όχι, δεν καπνίζω.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Α, οκ. Δεν πειράζει. Ωπ, βρήκα έναν! Κοίτα τύχη...

ΖΩΗ: Ναι.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Βρέχει, ε;

ΖΩΗ: Πολύ..

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δεν κάνει κρύο, όμως.

ΖΩΗ: Όχι.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι κάνεις εδώ, σπουδάζεις;

ΖΩΗ: Δουλεύω.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και τώρα τι κάνεις;

ΖΩΗ: Περιμένω.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δουλεύεις εδώ κοντά;

ΖΩΗ: Ναι.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σ' ενοχλώ;

ΖΩΗ: Όχι.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Θεε να πάμε μια βόλτα;

ΖΩΗ: Αφού σας είπα, περιμένω.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι περιμένεις;

ΖΩΗ: Τον δικηγόρο.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σε γαμάει δικηγόρος, πουτανάκι;

ΖΩΗ: Τη μάνα σου γαμάει! *(κεραυνοί διαπερνούν και τους δυο)*

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ιuuuu αυτό είναι εξύβριση, υπερέβης τα όρια!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Παπαπαπαπα, κορίτσι πράμα!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Τι σεξιστικά είναι αυτά;

ΖΩΗ: Αυτός μ' έβρισε πρώτος!

ΙΑΤΡΟΣ: *(ήχος νανουρίσματος - λόγια Συγγραφέα)* Βωμολοχίες, αθυροστομίες, γαμοσταυρίδια, επιτρέπονται μόνο σε έμμετρο λόγο! Μπορείτε να επιλέξετε ανάμεσα σε ιαμβικό δεκαπεντασύλλαβο και σε .....

ΖΩΗ: Ε μα μου 'χει σπάσει τα νεύρα! Αφού βλέπει ότι του μιλάω μόνο από ευγένεια.

ΝΕΑΡΟΣ: Ναι... αβρότητα γεμάτη...*(τον κεραυνοβολεί με το βλέμμα)* Συγγνώμη, έχεις δίκιο.

ΖΩΗ: Ή και από φόβο. Είδατε πώς με κοιτάγε, ο ανώμαλος;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εγώ το διασκέδασα, δεν περίμενα μια καυλιάρα ξινομούνα να χει τέτοια γλώσσα *(κεραυνός)*.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα κι εσύ βρε Ζωούλα, γιατί τον λες ανώμαλο;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τέκνον μας, τι φορούσες;

ΖΩΗ: Θα με τρελάνετε. Εγώ δεν ξαναπαίζω τις βλακείες σας για να κάνετε χάζι.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ναι, νομίζεις σε κάνουμε κέφι, μαυροτσούκαλο.

ΖΩΗ: Με προσβάλλεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Πάρτο πίσω!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Εσύ τι της είσαι, ρε μαλάκια;

ΑΝΤΡΑΣ: Ε, όχι και ρε!

ΖΩΗ: Καλά σου λέει, εκ των υστέρων θυμήθηκες να με προστατεύσεις.

ΙΑΤΡΟΣ (στον Εργοδότη) : Η ιδέα σου ήταν γιράντε μαλακία!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εμένα δε μ άρεσε καθόλου που χαρακτηρίσες τον ρόλο μου ανώμαλο, αυτό είναι κοινωνική προκατάληψη και αφοριστικό!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μην πιάνετε στο στόμα σας προνόμια δικά μου!

ΝΕΑΡΟΣ: Κι εγώ έχω θυμώσει που με είπες Δικηγόρο!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αφού το δικηγόρο έπαιζες!

ΝΕΑΡΟΣ: Το είπες υβριστικά όμως!

ΑΝΤΡΑΣ (ήχος νανουρίσματος - λόγια Συγγραφέα) : Έχετε εκτραχυνθεί, ο μόνος λόγος που δε σας σταματώ, είναι διότι έτσι γίνεστε λιγότερο χάρτινοι, γίνεστε πιο... Άνθρωποι. Ευερέθιστοι. Παρεξηγιάρηδες. Ευαίσθητοι. Αρπάζετε αμέσως φωτιά. Θέλετε χρόνο περισσότερο. Φερθείτε αυθόρμητα και πιο ελεύθερα από τούδε και στο εξής.

(σκοτάδι)

ΣΚΗΝΗ 5

(σε ημίφως, μόνο ο Άντρας και η Ζωή, γυρισμένοι πλάτη μεταξύ τους, χωρίς ν' ακουμπιούνται)

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωή!

ΖΩΗ: Άντρα!

ΑΝΤΡΑΣ: Σκιαχτηκες;

ΖΩΗ: Από λαχτάρα σιαάζομαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι είπες;

ΖΩΗ: Δε μίλησα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωή... Ξέρεις τι θέλω.

ΖΩΗ: Δεν έχει υποπέσει κάτι στην αντίληψή μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Καίγομαι Ζωή!

ΖΩΗ: Τι εννοείς;

ΑΝΤΡΑΣ: Νιώθω... φωτιά.

ΖΩΗ: Πού;

ΑΝΤΡΑΣ: Νάτη.

ΖΩΗ: Θέλω να δω, αλλά φοβάμαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Μη φοβάσαι.

ΖΩΗ: Θα καώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Μόνο εσύ θα με σώσεις. Δρόσισέ με.

ΖΩΗ: Πώς;

ΑΝΤΡΑΣ: Όπως δροσιστηκες εσύ και ξέρεις. Μάθε με.

ΖΩΗ: Μου είπατε να μην ξανακάνω τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Δε μπορείς να μ' αφήσεις έτσι.

ZΩΗ: Γιατί δε μπορώ;

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ με προκάλεσες.

ZΩΗ: Δεν το θυμάμαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Κάθε σου ανάσα, με καλεί. Η γλώσσα σου, οι ρώγες σου, οι τρίχες των αυτιών σου. Κάθε σου κοιτάγμα, κάθε σου κούνημα, κάθε σου λέξη, κάθε σου κύτταρο, όλα φωνάζουν «Άντρα»

ZΩΗ: Δεν ακούω τίποτα

ΑΝΤΡΑΣ: Αρκετά! Ήρθε η ώρα.

ZΩΗ: Τι; *(γυρνάνε και κοιτιούνται)*

ΑΝΤΡΑΣ: Θα δεις τον κολασμένο παράδεισο *(βγάζει αργά αργά απ' τον καβάλο του ένα πολύ μακρύ κόκκινο πανί)*

ZΩΗ: Ω, βγάζεις, βγάζεις και δεν τελειώνει ο παράδεισος.

ΑΝΤΡΑΣ: Η αλήθεια είναι ότι σου πέφτω λίγο μεγάλος.

ZΩΗ: Τι κρίμα.

ΑΝΤΡΑΣ: Θα ζοριστείς μαζί μου. *(αρχίζει και την προκαλεί με το κόκκινο πανί και αυτή αρχίζει να ερεθίζεται και να ετοιμάζεται διαρκώς για επίθεση. Μέχρι το τέλος της σκηνής συνεχίζεται μια χορογραφημένη ταυρομαχία)*

ZΩΗ: Μπορεί ναι, μπορεί όχι.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι άμαθη.

ZΩΗ: Τι κρίμα.

ΑΝΤΡΑΣ: Μπορεί και να πονέσεις.

ZΩΗ: Τι κρίμα.

ΑΝΤΡΑΣ: Δε χωράω πουθενά.

ZΩΗ: Πού το ξέρεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Έτσι όπως σε μετρώ.

ZΩΗ: Και πώς θα γίνει;

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιο πράγμα;

ZΩΗ: Πώς θα δροσιστούμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω.

ZΩΗ: Μα γιατί μου φεύγεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Έτσι είναι το παιχνίδι.

ZΩΗ: Κι εγώ πώς θα σε πιάσω;

ΑΝΤΡΑΣ: Βρες τον τρόπο.

ZΩΗ: Μου καίει τα μάτια, το κρανίο, αυτό το κόκκινο πανί.

ΑΝΤΡΑΣ: Έλα Ζωή!

ZΩΗ: Κάτι με κεντρίζει, στη λεκάνη μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Όρμα Ζωή!

ZΩΗ: Τι μου συμβαίνει;

ΑΝΤΡΑΣ: Το λένε «οίστρο»

ZΩΗ: Υποφέρω!

ΑΝΤΡΑΣ: Το ξέρω, είμαι ο Δίας σου.

ZΩΗ: Κι η βοϊδοκέρατη παρθένα, εγώ;

ΑΝΤΡΑΣ: Άγγιξέ με.

ZΩΗ: Δε σε φτάνω!

ΑΝΤΡΑΣ: Προσπάθησε κι άλλο.

ZΩΗ: Τι μαρτύριο, μα τις βελανιδιές της Λέρνας!

ΑΝΤΡΑΣ: Διαβαίνεις κορφές και θάλασσες, πεδιάδες και ποτάμια.

ZΩΗ: Μα εσύ, ένα μαύρο σύννεφο.

ΑΝΤΡΑΣ: Πιάσε με, δρόσισέ με.

ΖΩΗ: Αιθέρας είσαι και σκορπάς. Ο πόθος με σουβλίζει.

ΑΝΤΡΑΣ: Φτάνει ως εδώ.

ΖΩΗ: Πώς;

ΑΝΤΡΑΣ: Οι αρχηγοί πρέπει να είναι μεγαλόψυχοι. Καλύτερα ας τ' αφήσουμε. Ξεκουράσου τώρα.

(σκοτάδι)

ΣΚΗΝΗ 6

(Στη σκηνή προσεύχεται γονατιστός ο Εξομολόγος, πίσω από μια κολυμπήθρα - κουβά. Φαίνεται μόνο το σκυμένο κρανίο του. Μπαίνει τρέχοντας η Ζωή. Τον πλησιάζει και του φωνάζει στο αυτί.)

ΖΩΗ: Εξομολόγε μου!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: *(πετάγεται στον αέρα)* Φώναζέ με «Πάτερ».

ΖΩΗ: Πάτερ!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εδώ είμαι μικρή μου.

ΖΩΗ: Θέλω να εξομολογηθώ!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Έχεις αμαρτίες μικρή μου;

ΖΩΗ: Συγγνώμη μπαμπά.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πάτερ!

ΖΩΗ: Συγγνώμη Πάτερ!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: *(Ανάβει πούρο και ισιώνει το παντελόνι του στον καβάλο)* Είμαι όλος αυτιά.

ΖΩΗ: Θέλω/

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Άφεση αμαρτιών

ZΩΗ: Τι; Όχι. Θέλω/

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Συγχώρεση

ZΩΗ: Όχι, θέλω/

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Να ξαλαφρώσεις

ZΩΗ: Πάτερ σκάστε λίγο

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ζωή!

ZΩΗ: Θέλω δύο αρσενικά!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: *(πνίγεται)* Καυλοράπανο!

ZΩΗ: Πάτερ!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ποιοι είναι αυτοί; Τους ξέρω;

ZΩΗ: Ναι.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ακούω...

ZΩΗ: Ο ένας είναι ο Νεαρός.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αχά... Κάτι είχα καταλάβει. Και ο άλλος;

ZΩΗ: Ο Άντρας.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αχά... Κάτι είχα αντιληφθεί. Και δε μου λες, ποιανού είναι καλύτερος;

ZΩΗ: Ντροπή! Δεν ξέρω. Ακούς εκεί! Νομίζω πως...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ναι, για πες

ZΩΗ: Όχι, όχι, αφού δεν έχω δει με τα μάτια μου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τα χέρια σου να πιστεύεις.

ZΩΗ: Τα χέρια μου είναι αθώα!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Όταν τα βούταγες στην Άβυσσο της Λάβας, ήταν αθώα; Όταν παραδινόσουν στον έρωτα των δαχτύλων σου; Όταν χάιδευες τους μούστους του Διονύσου; Όταν/

ΖΩΗ: Είστε εκτός θέματος!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Σωστά, με συγχωρείς. Ακούω τι έχει γίνει. Και με τον έναν. *(η Ζωή κάνει έκφραση ότι δεν καταλαβαίνει)* Και με τον άλλον. *(η Ζωή κάνει έκφραση ότι δεν καταλαβαίνει)* Και με τους δύο μαζί; *(από εδώ και πέρα, αρχίζει και αγγίζει τον καρπό του, και όλο προσπαθεί να το αποφύγει, «μαλώνει» το χέρι του)*

ΖΩΗ: Δε μπορώ να διαλέξω!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θεε να σε βοηθήσω;

ΖΩΗ: Πώς;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θα παίζουμε ένα παιχνίδι. Εσύ θα κάνεις τη Ζωή που προσπαθεί ν' αποφασίσει ποιον θα διαλέξει.

ΖΩΗ: Μ' αρέσει! Το Νεαρό, ποιος θα τον κάνει;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εγώ! Εμένα που με βλέπεις, ήμουν πολύ θερμός νεαρός.

ΖΩΗ: Ωραία. Σας πιστεύω. Τον Άντρα ποιος θα τον κάνει;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εγώ! Όταν μεγάλωσα έγινα πολύ θερμός άντρας.

ΖΩΗ: Μάλιστα...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Κλείσε τα μάτια και φαντάσου ότι έχεις μπροστά σου τον Νεαρό.

ΖΩΗ: Τον φαντάζομαι.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πες μου τι θεε να σου κάνω *(ανοίγει τα μάτια έκπληκτη και τον κοιτά)*, εεε, τι να μου κάνεις *(συνεχίζει να τον κοιτά επικριτικά)*, τι να κάνεις στο Νεαρό τελοσπάντων

ΖΩΗ: Θέλω να τον μυρίσω...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τι να μυρίσεις;

ΖΩΗ: Να χώσω τη μύτη μου στη ρίζα του... αυτιού του...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ενδιαφέρον...

ΖΩΗ: Να μετρήσω πόσο σκληρό είναι...το στήθος του...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ *(ενώ αντανιζεται δειλά πάνω απ το παντελόνι)* Μίλα μου σα να μιλάς σ'εκείνον!

ΖΩΗ: Να νιώσω πόσο απαλό είναι το... δέρμα στις ρώγες σου

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πες μου κι άλλα!

ΖΩΗ: Ξαφνικά μεταμορφώσεσαι! Γίνεσαι ο Άντρας!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εγώ είμαι Αυτός!

ΖΩΗ: Και θέλω να σε δαγκώσω...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τι να δαγκώσεις;

ΖΩΗ: Να χώσω τη μύτη μου στη ρίζα του... καβάλου σου

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πες μου κι άλλα...

ΖΩΗ: Να μετρήσω τη σκληράδα του... μοχλού σου...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πιο σιγά, θα εκραγώ!

ΖΩΗ: Να νιώσω πόσο απαλό είναι το... κεφαλάκι

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θα σκάσω!

ΖΩΗ: *(γυρνάει γύρω γύρω το κεφάλι της, χαλαρό στον αυχένα)* Περιστρέφεται ο μοχλός... Ανοιγοκλείνει η μέγγενη... Περιστροφική... κίνηση περιστροφική

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πάμε για την παλιδρομική...

ΖΩΗ: Η σάρκα γίνεται πάλι φρέσκια... κρατάω το Νεαρό στα χέρια

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Είσαι μούσκεμα

ΖΩΗ: Ρόδινα μάγουλα και φρέσκα γένια... δάχτυλα που ψαχουλεύουν δειλά και μανιασμένα

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τα υγρά σου ξεχείλισαν!

ΖΩΗ: Του αρπάζω τα μαλλιά, τον τραβάω κάτω, να τον... λούσω

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ανεβαίνει η στάθμη πάνω μου! Δε μπορώ ν' ανασάνω!
(παλεύει να ξεκολλήσει το χέρι του από τον καβάλο του)

ΖΩΗ: Η σάρκα γίνεται μεστωμένη και σκληρή.... Έχω τον Άντρα στα πόδια

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αέρα! Λίγο αέρα! (βουτάει το κεφάλι του στα νερά της κολυμπήθρας και συνεχίζει σε όλη τη σκηνή να πνίγεται, να το ξαναβγάξει και να το ξαναβάξει, σα να τον τραβούν από τα μαλλιά)

ΖΩΗ: Τα χέρια του... σίγουρα και βίαια πάνω μου... μέσα μου..

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πνίγομαι (το λέει καθώς ανασαίνει στον αέρα, γι' αυτό ξαναβυθίζεται στο νερό)

ΖΩΗ: Παλινδρομική... κίνηση παλινδρομική...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θα με σκοτώσεις

ΖΩΗ: Ολόκληρος μια ορμή....

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αέρα! Αέρα!

ΖΩΗ: Μια δύναμη...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Το κρίμα μου θα πάρεις

ΖΩΗ: Μιαν ηδονή...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Σ' εξορκίζω

ΖΩΗ: Χείλια και βλέφαρα και γλώσσες πυρωμένες

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ρουσπού! (σταματά τα βυθίσματα)

ΖΩΗ: Αίμα καυτό χτυπά σε φλέβες τεντωμένες

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τροτέζ Χαμούρ Καριόλ Καλτάκ

ΖΩΗ: (ξυπνά και τον κοιτά) Τι ζόρνια είναι αυτά;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ (σε δαιμονισμένη υστερία) : Πήγαινε πίσω!

(η Ζωή οπισθοχωρεί διαρκώς μέχρι να εξαφανιστεί από τη σκηνή. Ο Εξομολόγος κρατά συνεχώς σφιχτά και προτάσσει τον καβάλο του κατά τη διάρκεια της επίκλησης)

Άπληστη Μήτρα

Άρρωστη Καύλα

Θεά του λάγνου

Πήγαινε πίσω!

Μη με ρουφήξεις!

Δαίμονα Έμμηνα

Στη Βίβλο των Καρδιών

Στους Αρχαίους Παπύρους!

Μη με κάνεις ανίκανο!

Πήγαινε πίσω!

Σπέρματα Προϊστορικά!

Σάλπιγγες της Αιγύπτου!

Λαγόνια του Κάμα

Παπάρια του Σούτρα

Πήγαινε πίσω!

Μα το Βάκχο και τον Όσιρι

Τον Τουτάτι, τη Βαλλχάλα

Ανυψώσου στο εξώτερον

Γιατί έπεται κρεμάλα!

Πήγαινε πίσω!

ΣΚΗΝΗ 7

(Η σκηνή περιστρέφεται στο ημίφως. Εξαφανίζεται ο Εξομολόγος και εισέρχεται, από τη μια άκρη, η Ζωή που ακόμα οπισθοχωρεί τρομαγμένη, και από την άλλη ο Εργοδότης, που έχει δει τη Ζωή, και προχωρεί επίτηδες για να πέσει εκείνη πάνω του με τη λεκάνη)

ΖΩΗ: Αχ!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σε τρόμαξα;

ΖΩΗ: Ναι

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δεν το ήθελα. Ή μήπως...;

ΖΩΗ: Δεν το θέλατε.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πού το ξέρεις;

ΖΩΗ: Εσείς το...

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Α... πας να ριζεις την ευθύνη στους άλλους...

ΖΩΗ: Όχι δεν ήθελα/

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ούτε εσύ το θέλεις;

ΖΩΗ: Ζαλιζομαι

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ηρέμησε μικρή μου. Χαλάρωσε και ζήτα μου συγγνώμη.

ΖΩΗ: Γιατί;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Που έπεσες πάνω μου.

ΖΩΗ: Συγγνώμη.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Μόνο που όταν λένε συγγνώμη, τη λένε γονατιστοί.

ΖΩΗ: Ορίστε;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Στα γόνατα.

ΖΩΗ: Μα...

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ο Εργοδότης έχει πάντα δίκιο.

ΖΩΗ: Μάλιστα.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Γονάτισε.

(Η Ζωή γονατίζει μπροστά του, το κεφάλι της είναι στον καρβέλι του)

Όμορφα. *(κοιτιούνται στα μάτια. Η Ζωή φανερά πολύ αμήχανη)*

Θες κάτι να πεις;

ΖΩΗ: Ναι θα το ήθελα, έχει στεγνώσει το στόμα μου

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δεν είπα να σηκωθείς

ΖΩΗ: Καλά

(της σερβίρει ένα υγρό σ' ένα κουπάκι και της το αφήνει στο πάτωμα μπροστά της. Η Ζωή κοιτά απορημένη και δεν πίνει)

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Έχεις πολλά προσόντα. Αδικείσαι μέσα σ' αυτό το βιβλίο. Εσύ δεν είσαι για σελίδες. Εσύ πάλλεσαι. Εγώ που είμαι Εργοδότης σου, μπορώ να το κρίνω.

ΖΩΗ: Σιγά σιγά, γράφουμε το βιβλίο της ζωής μας.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Θέλω να μου αποδείξεις πόσο ψηλά είσαι διατεθειμένη να πας. Κι εγώ μπορώ να εισηγηθώ στο Συγγραφέα για την προαγωγή σου. Ο δημιουργός μας κι εγώ, θέλουμε να σε δούμε να εξελίσσεσαι.

ΖΩΗ: Με ποιον τρόπο;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Τι ξέρεις να κάνεις;

ΖΩΗ: Ξέρω να περπατάω και να χορεύω. Ξέρω να αναπνέω και να τραγουδάω. Έμαθα τι είναι ο σεισμός και ο οργασμός. Ξέρω να εξομολογούμαι και να συστήνομαι. Να παίζω ρόλους και ν' αυτοσχεδιάζω. Μπορώ να μάθω να μιλάω και άλλη γλώσσα/

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Θέλω να γαυγίσεις.

ΖΩΗ: Ορίστε;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Θα σου πηγαίνει πολύ.

ΖΩΗ: Τι πράγμα;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δοκίμασέ το.

ΖΩΗ: Θέλετε να μου δείξετε;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Γαβ. Γαβ γαβ γαβ. Δοκίμασέ το.

ΖΩΗ: *(πνίγοντας το γέλιο)* Γαβ. Γαβ γαβ γαβ

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Όχι δεν το κάνεις καλά. Ίσως φταίει που είσαι στα γόνατά σου καθιστή. Αλλιώς θα γανγίζεις στα τέσσερα. Θα είναι πιο αληθοφανές. Γύρνα στα τέσσερα και κοίτα από την άλλη.

ΖΩΗ: Τι λέτε;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Νομίζεις ότι κάνω πλάκα; Έχεις καταλάβει ότι από μένα εξαρτάται η εξέλιξή σου εδώ μέσα; Νομίζεις ότι έχω όρεξη να χάνω το χρόνο μου μαζί σου;

ΖΩΗ: *(γονατίζει και γυρνάει τη λεκάνη της προς αυτόν, όπως της ζήτησε)* Γαβ.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πιο δυνατά. Γαβ!

ΖΩΗ: Γαβ!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πιο δυνατά! Γαβ Γαβ!

ΖΩΗ: Γαβ Γαβ!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Όχι, όχι, το κάνεις λάθος. Φταίει που δεν αναπνέεις σωστά. Είσαι στα τέσσερα. Πλευρική αναπνοή πάρε.

ΖΩΗ: Γαβ!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Άσε με να σου δείξω. *(σκύβει πάνω της και πιάνει τα πλευρά της)* Από εδώ. Θα σε σφίξω και εσύ θα σπρώχνεις καθώς θα γαβγίζεις. Γαβ Γαβ

ΖΩΗ: Γαβ Γαβ

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: ΓΑΒ ΓΑΒ ΓΑΒ *(Γανγίζει και τρίβει απότομα τη λεκάνη του πάνω στη δική της. Της κλείνει το στόμα, της τρίβεται και γανγίζει μόνος του. Η Ζωή του*

δαγκώνει τα δάχτυλα, τον κλωτσά στον καρβάλο, απελευθερώνεται και τρέχει και πατάει το συναγερμό)

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σκύλα!

Μπαίνει τρέχοντας στη σκηνή ο Κτιριοφύλακας, μ' ένα φάρο που αναβοσβήνει στο κεφάλι και ένα γκλοπ στο χέρι. Η Ζωή έντρομη του δείχνει τον Εργοδότη που έχει διπλωθεί. Ο Κτιριοφύλακας τον αρπάζει από πίσω, και με μια κίνηση του κατεβάζει το παντελόني και κραδαίνει το γκλοπ προς το μέρος του. Πέφτει μαύρη κουρτίνα στο σημείο καθώς ακούγεται το ουρλιαχτό του Εργοδότη.

ΖΩΗ: Τι έκανες; Τι έκανες;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: (ωρούμενος, μέσα από το πανί) Δεν ήμουν εγώ! Δεν ήμουν εγώ! Αλλά το γκλοπ!

σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ 8

Όλοι τσακώνονται με όλους. Ένα σύμπλεγμα όλων των ηθοποιών, σε άναρχο, μα χορογραφημένο καυγά με έντονη φασαρία και σωματική πάλη. Ξεχωρίζουν οι φωνές:

ΑΝΤΡΑΣ: Εεεμ, όποιος πηδάει πολλά παλούκια..

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Στο τέλος μπαίνει ένα και στον κώλο του

Ο Νεαρός ξεμπλέκεται από το «σχήμα» και μιλά με λόγια του Συγγραφέα. - ήχος νανουρισματος -

ΝΕΑΡΟΣ: Ησυχία. Δηλαδή ΣΚΑΣΜΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΣ !

(ξαφνική σιωπή)

ΝΕΑΡΟΣ: (πάντα μιλώντας ως Συγγραφέας) Τι κατάσταση είναι αυτή; Πώς συμπεριφέρεστε ούτως; Είπαμε να γίνετε πιο ανθρώπινοι, αλλά εσείς παρεित्रαπήκατε εντελώς! Αντιλαμβάνεστε ότι το όλο εγχείρημα του αξιολογότατου βιβλίου μου, του βιβλίου που θα αποτελούσε υπόδειγμα επιμόρφωσης, κινδυνεύει να καταλήξει φτηνή ερωτική φυλλάδα για εφήβους; Η ίντριγκα αγαπητοί, έχει και τα όριά της! Ο τραμπουκισμός πρέπει να έχει μια

ποιότητα! Ο ειφορισμός και ο εκβιασμός, αν δεν έχουν μια εσάνς παιδείας, μία λεπτότις, δεν περνάνε στο κοινό! Τι είναι η ηδονή; Μια τρύπα είναι! Μια τρύπα στη γη, γεμάτη σιατά, καμουφλαρισμένη με ωραία φύλλα, που εσείς δεν ζυγίσατε σωστά, και πέσατε μέσα! Η σαγήνη της φενάκης! Τι θα ήταν οι απολαύσεις, δίχως λίγο πουριτανισμό; Τι θα ήταν οι ηδονές, δίχως λογοκρισία; Τι θα ήταν η σάρκα, δίχως πόνο; Ένα ά-λογο κουφάρι, ακυβέρνητο στους αιθέρες! Το καμπανάκι χτύπησε! Ο αλέκτωρ λάλησε! Η επιδότηση κινδυνεύει! Βρείτε μια λύση! Αλλιώς θα βρεθείτε άνεργοι, άστεγοι ή.. στην ανυπαρξία! Το Υπουργείο προειδοποιεί! Συνέλθετε! Το χρήμα θα κοπεί!

ΙΑΤΡΟΣ: ΑΑΑΑΑΑΑΑ (κραυγή φρίκης)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τι έπαθες;

ΙΑΤΡΟΣ: Θυμήθηκα!

ΑΝΤΡΑΣ: Τι πράγμα;

Όσο ο Ιατρός περιγράφει με φρίκη του όνειρο του ευνουχισμού του, όλα τα υπόλοιπα αρσενικά έχουν κατέβει στους διαδρόμους των θεατών. Στις θέσεις του διαδρόμου, κάθονται μόνο άντρες θεατές και στα χερούλια είναι στερεωμένοι όρθιοι λαστιχένιοι φαλλοί. Οι αρσενικοί ηθοποιοί ζητούν απ' τους αρσενικούς θεατές, να κρατήσουν με δύναμη τη βάση του φαλλού. Ξάφνου, οι ηθοποιοί αρπάζουν την άλλη άκρη και την τεντώνουν αλύπητα, μα, με φριχτά γογγύσματα, ως προσομοίωση του ονείρου.

Εντωμεταξύ, επί σκηνης, η Ζωή απεκδύεται υφασμάτων και σκοινιών, και μ' αυτά πλέκει έναν ιστό αράχνης, συνδέοντας τον Ιατρό με τους τοίχους πίσω, εγκλωβίζοντάς τον. Σε όλο τον μονόλογο, βρίσκεται παγιδευμένος, στο κέντρο.

ΙΑΤΡΟΣ: Όνειρο είδα σκοτεινό, υγρό, εχτές το βράδυ.

Πως ήμουν λέει μοναχός, ένα κορμί ρημάδι.

Ξάφνου πετάγεται η Ζωή και όλα γύρω ανθίζουν.

«Λευκό χεράκι μ' ακουμπά», τ' αρχίδια τιτιβίζουν.

Ήταν γλυκιά και τρυφερή, κι αφέντρα και τσαούσα.

Τις ρώγες έτριβα καλά, κι έσκυβα και φιλούσα.

Με πουτσοσιγάμπιλα πολλά, κύλισ' η ιστορία.

Μ' αντί να βάραγα εγώ, μου τα 'δινε η κυρία.
Σταλιά πόνο δεν ένιωθα, ανατριχίλα μόνο.
Αδημονούσα κι έβλεπα, σκληρά να την καρφώνω.
Και σιάμπιλο και χτύπημα, στον πούτσο μου απάνω,
'Ωσπου, αρχίζω βογγητά «τ' αρχίδια μου, τα χάνω!»
Τα πιάνει στα χεράκια της, απότομα τα στρίβει
Και γύρω από του πούτσου μου, τη ρίζα τα τυλίγει.
Τα τρυφερά της δάχτυλα προς την κορφή κυλάει,
Την κόκκινη φωλάρα μου, με φόρα την τραβάει
Και Ω, του θαύματος! Θεοί! Δε μου τον ξεριζώνει
Μονάχα προς το μέρος της, τον πούτσο μου τεντώνει.
Και τέντωμα και στρίψιμο και τράβηγμα και όλα,
Λάστιχο μου τον έκανε, ωσάν τον Τιραμόλα.
Η ρίζα του πουλιού εδώ, μα η κεφαλή πού πάει;
Απέναντι την κράταγε, για να με χαιρετάει.
Μου δίνει τότε μια κλωτσιά, μου κοψε τη χολή μου.
Λάσσο μακρύ και μαλακό έκανε το καυλί μου.
Εκεί στα σύννεφα ψηλά, το σώμα μου πετούσε
Μα ο πούτσος σαν ομφάλιος λώρος που με κρατούσε,
Με πισωγύριζε στη γη, κι ύστερα πάλι επάνω.
Ταλάντωση κι αιώρηση, νόμιζα θα πεθάνω.
'Ελεος της εφώναζα, άλλο πως δε βαστούσα,
Κι άμα θα την κουτούπωνα, σκληρά θα τη γαμούσα.

Τ' ακούει αυτή, τραντάζεται, γυρνά και το δαγκώνει

Κόβεται η ψωλάρα μου στα δύο και ματώνει.

(γυρνούν όλοι στη σκηνή και η Ζωή αρχίζει και λύνει τον Ιατρό)

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και ποιο είναι το ηθικό διδάγμα;

ΙΑΤΡΟΣ: Μας ευνουχίζει!

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιος, πανάθεμά τον;

ΙΑΤΡΟΣ: Αυτή!

ΖΩΗ: Τι κάνω; Τι είν' αυτό;

ΙΑΤΡΟΣ: Η θηλυκή της ενέργεια, μας έχει κατακλύσει! Κάθε μας κύτταρο, έχει εμποτιστεί! Είμαστε μπολιασμένοι! Δεν έχετε παρατηρήσει ότι έχουμε αλλάξει;

ΝΕΑΡΟΣ: Γιατί, πώς ήσασταν;

ΙΑΤΡΟΣ: Καλά εσύ είσαι μικρός, δεν καταλαβαίνεις.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εμένα με πιάνουν κάτι πονοκέφαλοι τελευταία.

ΙΑΤΡΟΣ: Ορίστε, νάτο!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Εγώ γιατρέ μου, έχω ένα πόνο εδώ, στη μέση/

ΙΑΤΡΟΣ: Αυτό είναι άσχετο!

ΑΝΤΡΑΣ: Νιώθω λίγο αναποφάσιτος...Και θέλω και δε θέλω.

ΙΑΤΡΟΣ: Να τη η άλλη ένδειξη!

ΖΩΗ: Ένδειξη για τι πράγμα;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εμένα με νευριάζετε όλοι. Μετά το μετανιώνω.

ΙΑΤΡΟΣ: Οι ορμόνες. Οι ορμόνες!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Νιώθω μια ευαισθησία...*(κλαίει)*

ΑΝΤΡΑΣ: Ω, θέλω τόσο, να σου δώσω στοργή. Αλλά δε θα το κάνω.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Νιώθω μια ευερεθιστότηταααα (τσιρίζει)

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ω, να σου γαμήσω!

ΑΝΤΡΑΣ: Χρειάζεσαι τρυφερότητα (πάει ν' αγκαλιάσει τον ΕΡΓΟΔΟΤΗ)

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Μη μ' ακουμπάς! Θέλω κι άλλο χρόνο! (ωρύεται)

ΑΝΤΡΑΣ: (κλαίγοντας) Κι εγώ πού να το ξέρω;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Έπρεπε να το έχεις καταλάβει!

ΝΕΑΡΟΣ: (ανήσυχος) Εσύ τι έπαθες;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: (με «βουβό» θυμό) Τίποτα.

ΝΕΑΡΟΣ: (τσιρίζει) Τι έχουμε πάθει;;;

ΙΑΤΡΟΣ: Μεταμορφωνόμαστε... σε κλειτορίδες!!!!

ΑΝΤΡΑΣ: Τι πράγμα;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Όχι ρε πούστη!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πήγαινε πίσω Δαίμονα!

ΝΕΑΡΟΣ: Όχι ρε γαμώτο! Τι είναι κληρωτίδα;

ΑΝΤΡΑΣ: Είναι...

ΖΩΗ: Τι;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Αυτό που έχουν αυτές μωρέ. Ε;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ανάμεσα στα μάτια και τις πονάει;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Αυτό είναι ιγμορίτιδα!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ε, πού είναι τελοσπάντων;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Να μας πει, η επιστήμη!

ΙΑΤΡΟΣ: Η κλειτορίδα αποτελεί στυτικό μόριο των γυναικείων γεννητικών οργάνων

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πςςςςςςςςςς!

ΙΑΤΡΟΣ: Ροδαλή και απαλή, βρίσκεται στην κορυφή των εξωτερικών γεννητικών οργάνων και από άποψη λειτουργίας είναι ανάλογη με το ανδρικό πέος.

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα αυτό είναι καλό, ή κακό;

ΙΑΤΡΟΣ: Τα σηραγγώδη σώματα της κλειτορίδας, κατά τη σεξουαλική διέγερση, πληρούνται με αίμα και επέρχεται στύση!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Τι λες...

ΙΑΤΡΟΣ: Μετά τη στύση, κάποιες φορές, επιτυγχάνεται... οργασμός!

ΖΩΗ: Α, αυτό που συνέβη ταυτόχρονα με το... πώς το λέγαν..

ΝΕΑΡΟΣ: Σεισμό!

ΙΑΤΡΟΣ: Ακριβώς! Ο οργασμός είχε προκαλέσει φυσικό φαινόμενο, το δυνατό σεισμό! Και δυστυχώς... επεκτάθηκε με μολυσματικό τρόπο σε όλους εμάς! Μας κόλλησες!

ΖΩΗ: Τι σας κόλλησα;

ΙΑΤΡΟΣ: Λαγνεία! Νόσος μεταδοτική!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Τα 'λεγα εγώ!

ΙΑΤΡΟΣ: Λαγνεία! Νόσος μολυσματική!

ΑΝΤΡΑΣ: (στον Εργοδότη) Ιiiiiiiiiiiii! Γίνεσαι ροζ τριανταφυλλί!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Κι εσύ! Και φαίνεσαι τόσο απαλός..

ΑΝΤΡΑΣ: Μη μ' ακουμπάς! Μάλλον, τρίψε με!

ΙΑΤΡΟΣ: Λαγνεία! Νόσος ιάσιμη!

ΝΕΑΡΟΣ: Με ποιον τρόπο;

ΙΑΤΡΟΣ: Υπάρχει θεραπεία....Ρηξιέλευθη, καινοτόμα, ριζική και οριστική! Μόνο έτσι θα σταματήσει να εξαπλώνεται αυτή η μολυσματική λαγνεία, της

παράφορης, της μαινόμενης κλειτορίδας σου! Η εκτομή της! Θα την κόψουμε, να ησυχάσουμε!

ΣΚΗΝΗ 9

ΖΩΗ: Τι θα κάνετε; Δε θα 'σαι καλά, μου φαίνεται!

ΙΑΤΡΟΣ: Ω, δεν είναι τίποτα, μια μικρή μικρή τομούλα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ζωή παιδί μου, δε μπορείς να τα βάλεις με την επιστήμη.

ΖΩΗ: Τι λες καλέ που δε μπορώ.

ΙΑΤΡΟΣ: Τόση δα τομή, περιμετρικά της σάρκινης κόλασης.

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωούλα μου, άμα είναι να σωθούμε όλοι, να το κάνεις.

ΖΩΗ: Να κάτσεις εσύ να στο κόψουν, άμα είναι να σωθούμε όλοι.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Τς τς τς, κοίτα γλώσσα.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κόψιμο από τη ρίζα θέλει. *(κοιτιούνται με τον Εργοδότη και γελάνε άγρια)*

ΙΑΤΡΟΣ: Αρχικά εφαρμόζουμε μαλάξεις. Τρυφερά, τρυφερά, στην αχνιστή κουκίδα. Να διογκωθεί, να πεταχτεί όλη έξω. Σιγά σιγά χαράσσεται η περίμετρος, ελαφριά, ίσα που να τη γαργαλάει η μύτη, να μας εμπιστευτεί, να ξεθαρρέψει, ώσπου! Ήχος σουβλερός, μυρωδιά καμένου και μια εξωφρενικά ακαριαία λεπιδιά! Οι πρώτες σταλαγματιές θ' αρχίσουν ν' αναβλύζουν, καυτές, πηχτές και κόκκινες. Όσο πιο ερεθισμένη είσαι, τόσο μεγαλύτερος ο πίδακας πάνω στα πρόσωπά μας. Ένας σπασμός θ' αρχίσει να εκλύεται ταυτόχρονα και απ' τα δυο σου πόδια. Η κλειτορίδα θα μείνει για λίγο κρεμάμενη μέχρι να σκίσουμε και το τελευταίο χιλιοστό δερμάτινου ιστού. Αποκεφαλισμός. Λυτρωτικοί πόνοι θα σε κυριέψουν. Ένα και μόνο ουρλιαχτό.

ΖΩΗ: *(υστερικά, αντιδραστικά γέλια)* Αχαχαχαχααααααααααα!

(δε σαλεύει κανείς και την κοιτούν παράξενα)

Μακριά μου!

ΑΝΤΡΑΣ: Δε μπορώ ν' ακούω.

ΙΑΤΡΟΣ: Το αίμα σου πάνω μας και πάνω στα παιδιά Τους.

ΖΩΗ: Μην τολμήσεις!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μπα πανάθεμά τον

ΙΑΤΡΟΣ: Η σωτηρία θα εγκατασταθεί για πάντα σε τούτο το κορμί. Ένα τσαμπί θα πέσει από την άμπελο την αληθινή.

ΝΕΑΡΟΣ: Ρε Γιατρέ!

ΙΑΤΡΟΣ: Η λαγνεία θα παταχθεί, η ανθρωπότης θα σωθεί! Αχαχαχαχαχα!
(εφιαλτικός καγχασμός)

(δε σαλεύει κανείς και τον κοιτούν παράξενα)

ΖΩΗ: Τι λες! Τι ξεστομίζεις! Ακαταλαβίστεια! Ανακρίβειες! Το δικό μου σώμα κι η σωτηρία της ανθρωπότητας; Τι σχέση έχει; Ε; Ο δικός μου οργανισμός με τη συμπεριφορά σας;

ΝΕΑΡΟΣ: Ναι πραγματικά! Και τι πειράζει που αυτή έχει οργανισμό; Αφού κι εμείς γουστάρουμε και θέλουμε να έχει.

ΙΑΤΡΟΣ: Υπό φυσιολογικές συνθήκες ναι. Αλλά εδώ Νεαρέ μου, αυτή η λάγνα κλειτορίδα έχει ξεπεράσει κάθε όριο!

ΝΕΑΡΟΣ: Πελώρια η κλειτορίδα της, μα εμένα δε με νοιάζει. Μ' αρέσει να είναι λάγνα. Μ' αρέσει ν' ανάβει και να με κάνει κι εμένα να φουντώνω. 'Αμα την κόψουμε, θα μας θέλει ή θα μας διώχνει;

ΙΑΤΡΟΣ: 'Αμα δεν έχει ερεθισμό κι οργανισμό, γιατί να μας αποζητά;

ΑΝΤΡΑΣ: Τι; Δε θα μας θέλει; Ε, τότε, γιατί την κάνουμε τη θεραπεία;

ΖΩΗ: Έλα ντε!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Α, τότε το πράμα αλλάζει.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ε, τι, τις κουμπάρες θα παίζουμε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Θα χαθεί κάθε ευλογία.

ΙΑΤΡΟΣ: Είστε ακόμη θύματα! Θαμπωμένοι! Τυφλωμένοι από πόθο! Εγώ ευτυχώς, που είδα όνειρο και ξύπνησα!

ΖΩΗ: Μην παίρνεις κι όρκο.

ΙΑΤΡΟΣ: Ένωσα τον τρόμο στο πετσί μου.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Στο καυλί σου μας είπες.

ΙΑΤΡΟΣ: Το όνειρο με βοήθησε να δω καθαρά και να καταλήξω σε επιστημονικά τεκμηριωμένο συμπέρασμα.

ΝΕΑΡΟΣ: Εγώ λέω να ψηφίσουμε.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλή ιδέα.

ΖΩΗ: Θα ψηφίσετε εσείς, για κάτι που αφορά εμένα; Τι κάθομαι και σας ακούω τόση ώρα; Θα σας καταγγείλω στο Συγγραφέα για αντισυναδελφική συμπεριφορά.

ΙΑΤΡΟΣ: Αντισυναδελφική συμπεριφορά επιδεικνύεις εσύ, που εντελώς παράλογα κι εγωιστικά, αρνείσαι να υποβληθείς στη μοναδική ενδεδειγμένη θεραπεία για την περίπτωσή μας. Φέρεις ατομική ευθύνη. Οι πράξεις σου επηρεάζουν όλους μας, και το μέλλον μας.

ΑΝΤΡΑΣ: Υπερβάλλεις γιατρέ. Εδώ βρισκόμαστε για να διδάξουμε στους εφήβους να πειραματίζονται και να παίρνουν πρωτοβουλίες, ο Συγγραφέας μας το επιτρέπει.

ΙΑΤΡΟΣ: Και πού ήταν η πρωτοβουλία σου, όταν σου δόθηκε η ευκαιρία μαζί της;

ΑΝΤΡΑΣ: Μια χαρά περάσαμε.

ΙΑΤΡΟΣ: Ποιος γνήσιος άντρας στη θέση σου, δε θα τη γαμούσε; Εσύ την άφησες με τον οίστρο κι έφυγες!

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωή, αυτός πού ξέρει τόσες λεπτομέρειες;

ΖΩΗ: Εγώ δεν είπα τίποτα! Μόνο... σ' αυτόν τα είπα. *(δείχνει τον Εξομολόγο)*

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Εγώ είμαι τάφος. Ο Κτιριοφύλακας φαίνεται πως δεν ήταν.

ΙΑΤΡΟΣ: Κοίτα πώς σας έχει ανακατέψει μια μολυσμένη προεξοχή.

ΝΕΑΡΟΣ: Και ποιος ορίζει τον γνήσιο άντρα, γιατρέ; Γιατί να μη θέλει κι αυτός να σταματήσει;

ΑΝΤΡΑΣ: Σωστά, εγώ το έκανα για να με γουστάρει κι άλλο.

ΖΩΗ: Α, έτσι ε;

ΙΑΤΡΟΣ: Εξομολόγε, γιατί δε μιλάς; Εσένα κόντεψε να σε πνίξει!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μη μου το θυμίζεις.

ΝΕΑΡΟΣ: Αυτός βούταγε μόνος του, μέσα στην κολυπήθρα.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Φαντάσου, θα του είχε φτάσει ως το λαιμό!

ΙΑΤΡΟΣ: *(στον Κτιριοφύλακα και τον Εργοδότη)* Κι εσείς οι δυο κι αν παρεκτραπήκατε, μεθύσατε από την εξουσία σας! Σας κατέκλυσε δύναμη παράφορη και δολερή.

ΝΕΑΡΟΣ: Μα τι σχέση έχει το διευθυντίκι, το γκλομπ και η κλειτορίδα;

ΑΝΤΡΑΣ: Μήπως είμαστε λίγο αυστηροί;

ΖΩΗ: Εγώ περιμένω να δω πότε θα σας επιπλήξει ο Συγγραφέας.

ΝΕΑΡΟΣ: Θέλουμε να έχουμε ερωτισμό;

ΟΛΟΙ: Θέλουμε!

ΝΕΑΡΟΣ: Θέλουμε να έχουμε καύλες;

ΟΛΟΙ: Θέλουμε!

ΝΕΑΡΟΣ: Θέλουμε να έχει και η Ζωή καύλες;

ΟΛΟΙ – πλην του Ιατρού: Ναι!

ΝΕΑΡΟΣ: Μας αρέσει η κλειτορίδα;

ΙΑΤΡΟΣ: Η κλειτορίδα είναι παγίδα!

ΝΕΑΡΟΣ: Η κλειτορίδα είναι φίλη μας!

ΙΑΤΡΟΣ: Κάτω η κλειτορίδα!

ΝΕΑΡΟΣ: Ζήτω!

ΟΛΟΙ -πλην του Ιατρού: Ζήτω/Κάτω (μισοί μισοί)

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχω μπερδευτεί.

ΝΕΑΡΟΣ: Γουστάρουμε να πειραματιζόμαστε;

ΟΛΟΙ -πλην του Ιατρού: Ναι

ΝΕΑΡΟΣ: Γουστάρουμε να είμαστε ελεύθεροι;

ΟΛΟΙ -πλην του Ιατρού: Ναι; *(με εσωτερική απορία)*

ΝΕΑΡΟΣ: Ψηφίζω πρώτος υπέρ της Λαγνείας. Υπέρ της Κλειτορίδας. Ψήφος μία. Για να σας δω. Άντρας, δεύτερη ψήφος.

ΑΝΤΡΑΣ: Μισό λεπτό, δεν αποφάσισα ακόμα. Οχι, εντάξει ναι, ψήφοι δύο.

ΝΕΑΡΟΣ: Άλλος! Εξομολόγε, ψήφοι τρεις.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μη με πιέζεις.

ΝΕΑΡΟΣ: Εργοδότη! Ψήφοι τρεις; Πώς θα δουλέψουμε χωρίς ερωτισμό;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Από μένα η τρίτη ψήφος.

ΝΕΑΡΟΣ: *(στον Εξομολόγο)* Σειρά σου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δεν αποφάσισα ακόμη.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εγώ νομίζω ψήφισα πολύ βιαστικά.

ΝΕΑΡΟΣ: Α, δεν έχει τέτοια τώρα. Όχι πισωγυρίσματα.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Εσύ θα μας πεις τι θα κάνουμε; Δεν είναι ελεύθερη η ψήφος;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: *(απότομα)* Μη μας πιέζεις!

ΖΩΗ: *(στο Νεαρό)* Τους εξαγριώνεις!

ΙΑΤΡΟΣ: Και γιατί να ψηφίσουμε μόνο εμείς;

ΝΕΑΡΟΣ: Και ποιος άλλος να ψηφίσει;

ΙΑΤΡΟΣ: *(κατεβαίνοντας στους θεατές)* Όλοι αυτοί που μας βλέπουν. Το κοινό μας. Έτσι δε λέει ο Συγγραφέας μας; Το κοινό αποφασίζει τι θέλει. *(κατεβαίνουν όλα τα αρσενικά, κάτω. Ό,τι και αν απαντήσει το κοινό, το παιχνίδι θα κατευθυνθεί από αυτούς, άγρια και απότομα)*

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αθώα ή ένοχη η κλειτορίδα;

ΙΑΤΡΟΣ: *(άγρια)* Ένοχη! Δε βλέπετε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μιλήστε τέκνα μας. Αθώα ή ένοχη;

ΙΑΤΡΟΣ: *(άγρια)* Ένοχη! Τους έχει μαγέψει, τους έχει κάνει άβουλους!

ΝΕΑΡΟΣ: Φίλη μας είναι, ε; Δεν είναι φίλη μας;

ΙΑΤΡΟΣ: Σκάστε! Μην τολμήσει να πει κανείς να! Ελεύθερα ψηφίστε.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Γιατί δε μιλάτε; Σας τύφλωσε κι εσάς;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχουν αρχίσει και γίνονται ροζ!

ΑΝΤΡΑΣ: Σε λίγο θα βγάλουν σάλια!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Κοίτα το βλέμμα τους. Νιώθω πως μας καρφώνουν!

ΙΑΤΡΟΣ: Κόλλησαν και αυτοί! Μαινονται! Επιτίθενται!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Είμαστε περικυκλωμένοι!

ΙΑΤΡΟΣ: Πιάστε την! Διάστε την! Μόλυνε ένα πλήθος!

ΣΚΗΝΗ 10

ΟΛΟΙ: Απάνω της!

(γίνονται ένα μανιασμένο πλήθος, η Ζωή σκαρφαλώνει στο πιο ψηλό σημείο του σκηνοκώ)

ΖΩΗ: *(στο Νεαρό)* Βοήθεια!

ΝΕΑΡΟΣ: Μη φοβάσαι, σε καλύπτω. *(την αγκαλιάζει/κλειδώνει από τα πόδια)*
Την έπιασα!

ΖΩΗ: Τι;;;

(ζητωκραυγές απ' όλους, σα να έπιασαν το θηρίο. Τη σηκώνουν στα χέρια, την πετάνε σαν ροκ σταρ, σα θήραμα που λατρεύουν)

ΖΩΗ : *(στο Νεαρό)* Γιατί;;; Γιατί;; *(τη δένουν πισθάγγωνα, με τα δικά της ρούχα/υφάσματα/σκοινιά)*

ΝΕΑΡΟΣ: Συχώρα με, Ζωούλα μου! Σκιάχτηρα! Μη με κοιτάς. Σκιάχτηρα!

ΖΩΗ: Αφήστε με! Αφήστε με! Γομάρια! Τέρατα!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σκασμός

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Είναι για το καλό σου

ΙΑΤΡΟΣ: Για το καλό όλων μας

ΖΩΗ: Βασανιστές! Εγκληματίες!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ηρέμησε, παιδί μου

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχουμε άλλη επιλογή

ΖΩΗ: Λύστε με! Με πονάτε! Με πιέζετε! Μμμμφφφφ

ΝΕΑΡΟΣ: Υπομονή Ζωούλα μου

ΖΩΗ: Γκροαααααααααα

ΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να συνετιστείς

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Να συμμορφωθείς

ΖΩΗ: Πιο δυνατά!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Να υπακούσεις

ΖΩΗ: Καυλιάρηδες

ΑΝΤΡΑΣ: Ορίστε;

ΖΩΗ: Τι μου συμβαίνει;

ΝΕΑΡΟΣ: Τι γίνεται;

ΖΩΗ: Δέστε με, σφίχτε με, γουστάρω

ΙΑΤΡΟΣ: Μεταμορφώνεται! Μαινεται!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πίσω όλοι!

ΖΩΗ: Δε μπορώ να το ελέγξω! Πονάω και τρελαίνομαι. Τρελαίνομαι, ανάβω.

ΟΛΟΙ: Βοήθειαααααα

ΖΩΗ: Βοήθεια! Λύστε με! Δέστε με! Σφίξτε με! Όχι! Ελευθερώστε με! Να πάρω ανάσα! Είμαι αθώα!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δε σου φαίνεται

ΖΩΗ: Δεν αντέχω άλλο. Δε μπορώ.

ΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει να λογικευτείς, να συνεχίσουμε τη θεραπεία.

ΖΩΗ: Ποια θεραπεία, ε; Τις σοφιστείες και τα γιατροσόφια σου, κομπογιαννίτη της καιιάς ώρας; Ανώμαλε! Ονειροπαρμένε! Που ονειρεύτηκες ότι σου πιάναμε τον πούτσο; Θα θελες πολύ, ε; Καταπιεσμένε! Γι αυτό θα τιμωρήσεις εμένα; Ε; Γι αυτό μου επιτεθήκατε όλοι σας; Στερημένοι! Μαλάκιες! Καριόληδες του κερατά!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Αυτή μας βρίζει.

ΙΑΤΡΟΣ: Είναι παρενέργεια της θεραπείας.

ΑΝΤΡΑΣ: Αφού δεν έχει αρχίσει ακόμα.

ΖΩΗ: Είναι άδικο, μ' ακούτε; Άδικο! Πέσατε πάνω μου όλοι μαζί και μου επιτεθήκατε. Πώς με καταδικάζετε έτσι; Δεν έχω δικαίωμα εγώ, ν' αποφασίσω τι θα κάνω; Δεν είμαστε όλοι ίσοι εδώ μέσα; Συγγραφέα! Πες κάτι! Πού είσαι τόση ώρα; Δε μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνη μου. Ένα θηλυκό με τόσα αρσενικά. Δε φτάνει μια για όλους. Αυτό είναι το πρόβλημα. Γι αυτό φτάσαμε ως εδώ. Δε μπορεί ένας να ικανοποιεί όλους. Βάλτε άλλη μια, σαν εμένα,

μέσα. Να δούμε εκεί τι θα γίνει. Ποιος θα σας φανεί μαινόμενος και παράφορος και άρρωστος. Ποιος θα ναι ο λάγνος; Ε; Εγώ ή εσείς; Συγγραφέα!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Δε συμφέρει, από οικονομικής απόψεως. Θα ήταν καταστροφή, αφού η επιχορήγηση ήταν συγκεκριμένη.

ΖΩΗ: Χεστήγαμε! Ν' αλλάξει το πλάνο. Αφού δεν είναι βιώσιμο. Έχουμε φτάσει σε ακραίες καταστάσεις. Συγγραφέα;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ε, μα, άμα σου λέει δεν υπάρχουν λεφτά. Τι να κάνουμε, να χαθούμε κι εμείς που είμαστε ήδη μέσα; Εμείς δηλαδή, τι θα γίνουμε, άμα δεν προσφέρουμε καλό θέαμα, καλό παράδειγμα και κοπεί η χρηματοδότηση; Δεν το καταλαβαίνεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Λογικέψου Ζωή μου.

ΝΕΑΡΟΣ: Πρέπει να λύσουμε το πρόβλημα, να σώσουμε το βιβλίο, να τα βγάλουμε πέρα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πρέπει να θυσιάσεις παιδί μου, για το καλό όλων μας.

ΖΩΗ: Κόψτε εσείς τα δικά σας, και δώστε μου το καλό παράδειγμα!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Τα δικά μας, να τ' αφήσεις ήσυχα!

ΙΑΤΡΟΣ: Η μόλυνση ξεκινά από την κλειτορίδα. Που μαίνεται και παραφέρεται.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Που λαγνοθωπεύεται και αιδοιοκρούει - ΑΧ

ΖΩΗ: Και μόνο με τη θυσία αυτή, δηλαδή, θα εξευμενιστούμε; Θα σωθούμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Τι άλλο θες να κάνουμε;

ΖΩΗ: Να πληρώσουν και αυτές! *(κινείται, δεμένη σα λουκάνικο, προς το κοινό)*

Κλειτορίδες δεν έχουν; Για σφίξτε όλες το περινεό σας! Κι όποιες είναι πιο μεγάλες, να την κόψουμε! Για να σας βλέπω να σφίγγεστε!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Εξωφρενικό!

ΙΑΤΡΟΣ: Αντιεπιστημονικό!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι λες μωρή;

ΖΩΗ: Όλες! Σφιγτείτε!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Μα είσαι στα καλά σου;

ΝΕΑΡΟΣ: Αυτή εκεί δε σφιγγεται. Τη βλέπω.

ΑΝΤΡΑΣ: Μου φαίνεται, εκείνη η ψηλή θα έχει την πιο μεγάλη.

ΝΕΑΡΟΣ: Μπα, εγώ νομίζω εκείνη εκεί στο βάθος. Είναι και πιο ροζ

ΙΑΤΡΟΣ: Ε λοιπόν, είσαι πολύ βίαιη.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και άδικη!

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Απαπαπα τι παράλογα είναι αυτά

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ουδεμία σοβαρότης, εντελώς αντιεπαγγελματικό.

ΙΑΤΡΟΣ: Αντιδεοντολογικό θα έλεγα.

ΖΩΗ: Συγγραφέα! Βοήθεια! Πού είσαι; Γιατί δεν εμφανίζεσαι;

ΝΕΑΡΟΣ: Πλάκα πλάκα, έχει καιρό να εμφανιστεί.

ΖΩΗ: Συγγραφέα! Σώσε μας!

ΑΝΤΡΑΣ: Στ' αλήθεια, τι προβλέπει ο κανονισμός, για καταστάσεις επτάκτου ανάγκης;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Δε θυμάμαι να ενημερωθήκαμε γι' αυτό.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Καλύτερα. Όσα περισσότερα ξέρεις, τόσο διακινδυνεύεις.

ΝΕΑΡΟΣ: Ορίστε;

ΖΩΗ: Συγγραφέα! Εκπέμπουμε S.O.S!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Όσους λιγότερους κανόνες γνωρίζεις, είναι πιο ασφαλές.

ΖΩΗ: Συγγραφέα; Γιατί δεν επεμβαίνεις;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δε θα μπορούσε να επέμβει στην ελεύθερη βούλησή μας.

ΖΩΗ: Ελεύθερη;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Όσα λιγότερα γνωρίζουμε, είμαστε πιο ελεύθεροι.

ΖΩΗ: Συγγραφέα! Πού είσαι; Ποιος είσαι; Μ' ακούς; Με νιώθεις; Είμαι μόνη μου. Μπορείς να με καταλάβεις; Τι είσαι; Μια φωνή είσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Έχει ακούσει κανείς την πραγματική φωνή του;

ΖΩΗ: Είσαι εδώ; Μας ακούς; Γιατί μας αφήνεις έτσι; Γιατί με βασανίζεις έτσι; Με καταλαβαίνεις; Γιατί με τιμωρείς; Με ζηλεύεις; Είσαι άντρας; Είσαι γυναίκα; (σιωπή)

ΙΑΤΡΟΣ: Τι να είναι άραγε;

ΖΩΗ: Είσαι γυναίκα; (ανήσυχη σιωπή) Γιατί; Γιατί δε μιλάς; Φανερώσου.

ΝΕΑΡΟΣ: Τον έχει συναντήσει κανείς μας;

ΖΩΗ: Υπάρχεις; Γιατί δε μιλάς;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μας αφήνει να φάμε ο ένας τον άλλον.

ΙΑΤΡΟΣ: Δε μπορεί, θα φανερωθεί.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δε θέλει να μας αναγκάσει.

ΝΕΑΡΟΣ: Συγγραφέα!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πού έχουμε μπλέξει;

ΑΝΤΡΑΣ: Είμαστε μόνοι μας;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δεν ξέρω τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Συγγραφέα!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Υπήρξε ποτέ;

ΖΩΗ: Είμαστε υπεύθυνοι για όλα;

ΙΑΤΡΟΣ: Συγγραφέα!

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Είμαστε μόνοι μας.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Συγγραφέα!

ΖΩΗ: Είμαστε κυρίαρχοι του παιχνιδιού.

ΝΕΑΡΟΣ: Και τώρα, τι κάνουμε;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Το λόγο έχει η επιστήμη.

ΙΑΤΡΟΣ: Το πόρισμα έχει βγει, πρέπει να προχωρήσουμε σ' εκτομή.

ΖΩΗ: Αφήστε με να μιλήσω.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Πρέπει ν' ακολουθηθεί η νόμιμη διαδικασία. Έχει δικαίωμα σε μια δίκαιη δίκη και απολογία. *(παρατάσσονται)*

ΑΝΤΡΑΣ: Συγκαλείται έκτακτο λαϊκό δικαστήριο. Προεδρεύω εγώ και δεν έχει αντίρρηση ουδείς.

ΝΕΑΡΟΣ: Μα

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ουδείς!

ΑΝΤΡΑΣ: Κατηγορουμένη κλειτορίδα!

ΖΩΗ: Παρούσα.

ΑΝΤΡΑΣ: Στο κατηγορητήριο γίνεται λόγος για λαγνεία, απατηλή ηδονή, μανία ιερή, προαιώνια παραφορά, νοσταλγία της σάρκας, πόθους άγριους και σαγηνευτικούς, φενάκη συναισθημάτων και παρωδία αισθήσεων. Συναυτουργοί υπήρξαν η αφή, η όραση, η όσφρηση, η γεύση και η ακοή. Όλες γυναίκες!

ΝΕΑΡΟΣ: Τι έχεις να δηλώσεις;

ΖΩΗ: Αθώα.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Διέπραξες τα εγκλήματα αυτά;

ΖΩΗ: Όλα.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ε, τότε;

ΖΩΗ: Και με μεγάλη ευχαρίστηση.

ΙΑΤΡΟΣ: Πρόσεξε καλά.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι δηλώνεις;

ΖΩΗ: Αθώα.

ΑΝΤΡΑΣ: Αν και έχεις ήδη καταδικαστεί, παρά ταύτα, ας προχωρήσουμε στην απολογία σου.

ΖΩΗ: Μουνολογία.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Απαπαπα

ΖΩΗ: Μουνιφέστο

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Επιβαρύνεις τη θέση σου.

ΝΕΑΡΟΣ: Ας την ακούσουμε.

ΖΩΗ: Στέκομαι εδώ καλά κρυμμένη, αλλά και έκθετη. Τόσες φορές πιο μικρή από σας. Τόσες φορές πιο συγνετρωμένη, πιο ενεργή. Ζω με την άγνοιά σας. Περιμένω την εύνοιά σας - από τύχη - στο αμόν της ορμής σας. Νομίζετε ότι θα με πνίξετε, κι όμως ούτε που με ξεδιψάτε. Ανίκητος κυματοθραύστης στη μεγαλύτερη φουρτούνα σας, που πέρασε και σιώπησε, σ' ένα υπόκωφο και σιωπτεινό πέλαγος, που χαιρετίζω από την όχθη.

Αφήστε με να ζήσω.

Όπως όλοι οι μικροί και αδύναμοι, σέρνω αδιαμαρτύρητα την ασήκωτη επιγραφή «ένοχη», «καταδικασθείσα ως προκλητική, ως ερεθιστική».

Κι όμως είμαι βαθιά κρυμμένη και μένω στη σιά. Υπομένω και ευχαριστώ τα δικά σας οράματα, τις δικές σας κρυφές σκέψεις. Φταιχτης ένα αόρατο χέρι κι ένας μανιασμένος οδηγός με δεμένα μάτια.

Αφήστε με να ζήσω.

Φορτώστε μου όλα τα φταιξίματα, όλες τις κρυφές και φανταστικές σας αμαρτίες.

Αφήστε με να ζήσω.

Ζωή μου, χαρά μου και καθήκον, να υπομένω τις ορμές σας, τα χτυπήματά σας.

Ας παίζουμε, όπως πάντα, το ρόλο μας, αυτόν που μας έλαχε, χωρίς φθόνο.

(στο κοινό) Χαίρε πλήθος! Η μελλοθάνατη σε χαιρετά!

ΣΚΗΝΗ 11

ΑΝΤΡΑΣ: Τι έχετε να πείτε;

ΙΑΤΡΟΣ: Το μανιφέστο αυτό

ΖΩΗ: Μουνιφέστο

ΙΑΤΡΟΣ: Η απολογία

ΖΩΗ: Μουνολογία

ΙΑΤΡΟΣ: Έστω

ΖΩΗ: Πέστο!

ΙΑΤΡΟΣ: Μουνολογία! Σεβαστό και συγκινητικό, αλλά η ασθένεια μαίνεται, και πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας για τη σωτηρία των πολλών. Πρόκειται για μια ιερή θυσία, μια πράξη αγάπης, μια προσφορά προς την ανθρωπότητα και το κοινό καλό

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ζωή μου, η τύχη μας κρέμεται απ' τα χέρια σου.

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Απ' τα σκέλια σου!

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Αν συνεχίσουμε να είμαστε λάγνοι, θα δώσουμε το κακό παράδειγμα και τότε μύρια κακά θα συμβούν στον κόσμο.

ΙΑΤΡΟΣ: Η μεταδοτικότητα της ασθένειας είναι πολύ υψηλή. Προσβάλλει πνεύμα και σάρκα. Κανένα φάρμακο δε μπορεί να την αναχαιτίσει.

ΝΕΑΡΟΣ: Δέξου, σε ικετεύω.

ΑΝΤΡΑΣ: Σκέψου πόσοι άνθρωποι θα υποκύψουν. Σκέψου πόσοι θα διαφθαρούν, πόσες ζωές θα καταστραφούν.

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Αμ, τα φυσικά φαινόμενα; Τόσοι οργασμοί, τόσες δονήσεις, τόσες φλόγες, θα καταστρέψουν τον πλανήτη. Το βαστάει η καρδιά σου;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(κλαίγοντας)* Άκαρδο μουνι!

ΖΩΗ: (ξέπνοη) Σωπάτε. Ησυχάστε. Δεν έχω άλλη δύναμη. Θα γίνει ό,τι πρέπει.

(ξαφνική σιγή. Κοιτάζονται μεταξύ τους με θλίψη και ανακούφιση)

ΖΩΗ: Μα πριν ο πέλεκυς βαρύνει, επάνω μου να πέσει,
στη σάρκα μου την τρυφερή ν' αστράψει, να βροντήξει
έτσι κι εσάς η μοίρα σας άσπλαχνα να σας στέρξει
κι ό,τι έχετε πιο φυλακτό να σας αποστραγγίζει.

Οι πόθοι σας να μην ξεσπούν, κι όποια έχετε σιμά σας
Να την επαίρνει ο άνεμος, να σβήνει από μπροστά σας.

Το φλόγισμα που έχω εγώ, να σας φλογίζει αιώνια,
Γαλήνη να μη βρίσκετε, σε όλα σας τα χρόνια.

Κι όπως προησμένη είμαι γω, κι οι ρώγες των βυζιών μου,
Δέκα φορές να γίνουνε, τ' αρχίδια των οχτρών μου.

Ν' αδειάσουν πια να μη μπορούν, την καύλα να βογγάνε
Φαρμάκι μαύρο και παχύ, τα χύσια να γυρνάνε.

Ο πούτσος απ' τη λύσσα του να σιάσει να πλαντάζει

Η ρώμη σας να μαραθεί να σβήσει να ρημάζει

Σαν το γυαλί να ραγιστεί σαν το κερί να λιώσει

Μέσα σας να κλωθογυρνά η ηδονή η τόση

Κι άμα φωνάξετε γιατρό, να ρθει να σας τ' ανοίξει

Να κόβουν τα ψαλίδια του, ν' αστράψει να βροντήξει

Κορμί να μην το λυπηθεί, σάρκα να μην την κλάψει

Κι αφήνω γω για σάβανο μετά να σας αρπάξει

Το δαντελένιο μου βρακί που χει τη μυρωδιά μου

Να βάλετε τη σάρκα σας παρέα στη δικιά μου

ΑΝΤΡΑΣ: Κλειτορίδα, τη γνώμη γλύκισαν, πίσω το λόγο πάρε.

Οι ώρες είναι ανοιχτές κι ακούν τα μαύρα λόγια.

Και θα ναι κρίμα κι άδικο την όποια μας μικρότης

Να φορτωθεί για πάντοτε όλη η ανθρωπότης

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σαν τι μας μπλέκεις ζωντανούς *(δείχνει τα γεννητικά του όργανα)*
με την αποθαμένη;

ΖΩΗ: Από το μυριανάθεμα και τη βαριά κατάρρα

να σείεται η μαύρη γης εκεί που περπατάτε

στ' αυτιά σας μέσα να βοά η αγριοφωνάρα

την ηδονή σας κόψατε, να μην το λησμονάτε.

Όσο τη χάρηκα εγώ, τόσο να τη χαρείτε,

Κι αν ψάχνετε για γιατρινό, το αίμα μου θα βρείτε.

Ας είναι. Το 'πε το πουλί το 'πε το χελιδόνι

Το 'πανε τα ψηλά βουνά μ' ανθρώπινη ομιλία

Αν δε στοιχειώσεται άνθρωπο δε θα φτιαχτούν οι νόμοι

Τον πόνο μας για γράσσο της θέλ' η οικονομία

Μες το πολύ ανάθεμα και την ανεμοζάλη,

Ετούτο μόνο σας ζητώ πριν σκύψω το κεφάλι

Πάρτε με να με θάψετε μέσα σε σταυροδρόμι

Θ' ανοίξει η γης μιαν εσοχή που θα περνά ένα κλώνι

Και θα βγει η βρουσούλα μου τρεις σπιθαμές απάνου

Για να περνούν οι άνθρωποι και να τους ξεδιψάω

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Ανατρίχιασα.

ΝΕΑΡΟΣ: Είναι φοβερό...

ΙΑΤΡΟΣ: Τι κάναμε;

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Το.. καθήκον μας;

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι συμβαίνει;

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αν.. ; Αν ψάχναμε άλλη θεραπεία;

ΙΑΤΡΟΣ: Κανείς δεν εγγυάται ότι θα προλάβουμε την εξάπλωση.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αν αφήναμε το βιβλίο στη μοίρα του; Γιατί να είναι δική μας ευθύνη;

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Δική μας ευθύνη είναι η μοίρα των ανθρώπων.

ΝΕΑΡΟΣ: Κι αν θυσιαζόμασταν όλοι μαζί;

(σιωπή και όλοι κοιτάνε αλλού)

ΖΩΗ: Μη φοβάστε. Μην κάνετε πίσω. Πρέπει να επιβληθούμε στην ηδονή. Να φανούμε ανώτεροί της. Εγώ πρώτη θα δώσω το παράδειγμα. Σ' εμένα έλαχε ο κλήρος. Τώρα πια, δε θα είμαστε εξαρτημένοι. Δε θα υπάρχουν ορμές, δε θα υπάρχουν πόθοι άγριοι. Οι πεταλούδες θα κρώζουν ανέμελες. Η πλάση θα ευωδιάζει βαμβάκι ποτισμένο με οινόπνευμα και πύον. Τα κορίτσια θα συνεχίζουν απερίσπαστα το σχολείο και τ' αγόρια θα διαπρέπουν στην τάξη. Πειρασμοί δε θα υπάρχουν. Οι κουνελότρυπες θα σφραγιστούν. Οι γυναίκες δε θα παρενοχλούνται και οι άντρες θα κοιτάνε μόνο τη δουλειά τους. Διακρίσεις δε θα υπάρχουν. Ούτε Κυριακές, ούτε σχολές. Θα μοιάζει με αέναο ξημέρωμα Τετάρτης. Οι άνθρωποι θα ανελίσσονται ανεμπόδιστα, κανείς δε θα υποκύπτει στις λάγνες προθέσεις του άλλου. Θα κερδίζουμε τη ζωή μας χωρίς το φορτίο της σεξουαλικότητας, χωρίς αυτή την αβάσταχτη ασύμμετρη απειλή. Κανένα καυλί δε θ' απειλήσει ξανά να κρύψει τ' αστέρια. Αν εσείς δεν έχετε τη δύναμη, τη βρήκα εγώ. Παίρνω στα σκέλια μου τις αμαρτίες του κόσμου. Για το καλό της ανθρωπότητας. Στηριχτείτε στο μουνί μου. Οι αλυσίδες θα ηχούν χαρμόсуна. Θα σερνόμαστε ελεύθεροι. Θα ζήσουμε προστατευμένοι. Θα γίνουμε χάρτινοι.

(τη χειροκροτούν ανακουφισμένοι και παραμένουν ακίνητοι να την κοιτούν)

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΖΩΗ: Τι πάθατε αρσενικά κι' είστε έτσι μαραμένα;

Για σηκωθείτε, πιάστε με, γοργά να ετοιμαστούμε.

Και πάρτε με και λούστε με ν' αρχίσει η θυσία.

Μα θέλω να' ναι σοβαρή ιεροτελεστία

ΑΝΤΡΑΣ: Να βάλω στο μεγάφωνο τη μουσική να παίζει;

ΖΩΗ: Όχι καμιά πένθιμη, θα 'θελα να ναι ντίσκο

ΝΕΑΡΟΣ: Εντάξει, για χατίρι σου και όπερα σου βρίσκω

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πρέπει να πέσει ένδοξα αυτή η κλειτορίδα

ΖΩΗ: Νομίζω γι' αυτήν πολλά είπαμε, καιρός να κουνηθούμε

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Ας τραγουδήσουμε λοιπόν, κάτι για το τσουτσούνι

ΖΩΗ: Ωραία η ιδέα σου, ταιριάζει με τη ντίσκο.

ΟΛΟΙ: Ντίσκο, ντίσκο, ντίσκο *(αρχίζουν και τη λύνουν από τα υφάσματα και τα ρούχα της, μένει με κάτι πολύ ελαφρύ. Θωπεύονται όλοι μαζί, σε μια παρωδία οργίου, στους ρυθμούς μιας «λιτής» μελωδίας ντίσκο)*

ΙΑΤΡΟΣ: Κλειτορίδα;

ΟΛΟΙ: Ντίσκο, ντίσκο, ντίσκο

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τσουτσούνι;

ΟΛΟΙ: Ντίσκο, ντίσκο, ντίσκο

(επαναλαμβάνουν κάποιες φορές, ώσπου η μουσική σβήνει σιγά σιγά. Η Ζωή είναι απογυμνωμένη, αλλά όχι γυμνή. Μένει μόνη στο κέντρο, καθώς αρχίζουν ν' ακούγονται ρυθμικά τύμπανα ιερής τελετής)

ZΩΗ: Λούστε με το κρυστάλλινο νερό. Λούστε με το ζεστό χόμα της μάνας μας.

(τη λούζουν όρθια με κανάτες νερό. Τη ραίνουν με καθαρό χόμα. Εναλλάξ. Αρχίζουν ένα ιδιότυπο μοιρολόι)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Πουλάνι είχα στο κλουβί και το χα μερωμένο

ΙΑΤΡΟΣ: Το τάιζα τη ζάχαρη, το τάιζα το μόσκο

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Κι από το μόσκο τον περσό, κι από τη μυρωδιά του

ΑΝΤΡΑΣ: Μου σκανταλίστη το κλουβί και μου φυγε τ' αηδόνι

ΝΕΑΡΟΣ: Για δεξ καιρό που διάλεξε ο Χάρος να την πάρει

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τώρα π' ανθίζουν τα πουλιά, βροντά το παλαμάρι

ZΩΗ: Βάζω τον ήλιο πρόσωπο και το φεγγάρι στήθος

ΝΕΑΡΟΣ: Πες μας σημάδια του κορμιού, σημάδια της αγάπης

ZΩΗ: Τώρα Ουρανέ μου βρόντηξε, τώρα Ουρανέ μου βρέξε

ΑΝΤΡΑΣ: Στης πικραμένης την αυλή τρία γυαλιά φαρκάκι

ZΩΗ: Διψώωωωωωωωωω (με λαχτάρα ζωής και θανάτου, σα να έχει να πιει μέρες, προσπαθεί να πιει από το νερό που της ρίχνουν στο κεφάλι της)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΣ: Σήκω ν' αλλάξεις κόρη μου, να βάλεις τα λευκά σου

ΚΤΙΡΙΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γιατί ήρθαν να σε πάρουνε πεζούρα και καβάλα

ZΩΗ: Διψώωωωωωωωωωω

ΝΕΑΡΟΣ: Διψούν οι κάμποι για νερά και τα βουνά για χιόνια

ZΩΗ: Δεν είναι κρίμα να διψώ κι η βρύση να' ναι μπρος μου

Νερό να μη μπορώ να πιω, μεγάλος ο καιμός μου

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ: Σειστείτε όρη και βουνά, λαγκάδια με τα δάση

ΙΑΤΡΟΣ: Κι η Ζωή την κλειτορίδα της κλαίει που θα τη χάσει

ΖΩΗ: *(πασαλειμμένη λάσπες)* Ακόμα κι αν μου την κόψετε, θα ναι πάντα δικιά μου. Η ηδονή είναι δικιά μου. Τη στιγμή μου δε μπορείτε να μου την πάρετε. Τη στιγμή την έζησα. Η αίσθηση μου ανήκει. Το κορμί μου ανήκει. Εγώ μου ανήκω.

(της ρίχνουν ένα τελευταίο νερό, καθαρίζει το πρόσωπό της και σταματούν τα τύμπανα)

ΖΩΗ: Ανεβάστε με στο θάλαμο εκτομής. Είμαι έτοιμη. Βλέπαμε μέσα από θολό καθρέφτη. Ήρθε η ώρα να κοιταχτούμε πρόσωπο με πρόσωπο.

(ανυψώνεται το κομμάτι της σκηνής που πατάει η Ζωή. Όλοι μαζί ψάλλουν τον Ύμνο της Αγάπης)

ΟΛΟΙ: Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

ΤΕΛΟΣ